

鹿門歌

วัดเสนาะ
ชัยมงคล

4

หนังสือ 凝隴 เขียน
Singin' in the Rain ๒๒๖
พิมพ์ครั้งที่ 1

คือทุกสิ่งที่เชื่อมโยงใจไว้คู่กัน

**แฉ่่มใสขอสั่งมอบความรัก
และแบ่งปันความสุขให้เต็มพื้นที่ในใจคุณ**

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวความสุข กับ มากกว่ารัก ได้ที่
www.facebook.com/morethanlovebook

คำนำ

และแล้วการเดินทางของ 'ฟุหลันหย่า' และ 'ผิงอวี่' ก็ดำเนินมาถึงเล่มสุดท้ายแล้วค่ะ จากอวีนหนานที่อยู่ทางใต้ พวกเขาก็มุ่งหน้าขึ้นไปเหนือสุดของประเทศ สู่สมรภูมิครั้งสำคัญที่จะตัดสินว่าในครั้งนี้นักพวกเขาจะรักษาแผ่นดินเกิดเอาไว้ได้หรือไม่!

เป็นอย่างไรกันบ้างคะ แคเกริ่นนำก็ดูน่าตื่นเต้นแล้วใช่ไหมคะ แต่ถึงเล่มนี้การศึกจะดุเดือดเลือดพล่านขนาดไหน ความรักระหว่างพระเอกนางเอกก็เร้าร้อนซาบซ่านไม่แพ้กัน ในห้วงเวลาที่กดดันที่สุด ผิงอวี่ยังคงคอยดูแลปกป้องฟุหลันหย่าเป็นอย่างดี คิดอ่านแทนนางไปเสียทุกอย่าง

ทว่าปัญหาไม่ใช่ว่าไม่มี トラบที่เขายังไม่อาจล้างมลทินให้บิดาและพี่ชายของนางได้ นางก็ไม่อาจแต่งงานให้เขา ไหนจะมีปัญหาความแค้นระหว่างตระกูลอีก สุดท้ายแล้วพวกเขาทั้งคู่จะฝ่าฟันอุปสรรคจนได้ครองรักสมใจหวังหรือไม่ ไปร่วมติดตามบทสรุปของพวกเขากันเลยนะคะ

ด้วยไมตรีจิต
สำนักพิมพ์แจ่มใส

“

กลิ่นกายหอมสะอาดของชายหนุ่มพัวพันโอบล้อมรอบตัวนาง พาให้ว่าวุ่นเคลิบเคลิ้มไม่รู้ตั้งแต่เมื่อใดที่ร่างของนางอ่อนยวบอยู่ในอ้อมอกเขา เรียวแรงสูญสิ้นไปเมื่อถูกเขาประโลมจับได้แต่ปล่อยตัวอ่อนยวบให้เขากลิ่นกินเข้าไปด้วยความรุ่มร้อนกระหายหา

นางต่างจากหญิงสาวทั่วไป ภายนอกแม้อ่อนหวานสงบเสงี่ยม ในตัวกลับมีวิญญาณขบถที่สืบทอดมาในสายเลือดสกุลฟูอย่างเต็มเปี่ยม พอตัดตกเป็นฝ่ายรองรับ ลึกๆ ในใจก็เริ่มรู้สึกไม่พอใจ จึงลองเป็นฝ่ายโอบอวเอนเขาไว้แน่นแล้วเริ่มรุกไล่คืนบ้างอย่างเงอะงะ

ร่างแกร่งดุจพญาคมของผิงอวี่ถึงกับสั่นสะท้าน เนื้อตัวอ่อนยวบไปกว่าครึ่งในทันใด
ที่แท่นางก็ชอบเรื่องเช่นนี้!

ในใจเขาพลันอีกheimขึ้นมา อะไรที่เรียกว่า 'คั่นแล้วย่อมซ้ำของ' คงจะเป็นเช่นนี้เอง

”

แนะนำตัวละคร

- * ฟุหลันหย่า บุตรสาวของฟู่ปิง เคยหมั้นหมายกับบุตรชายคนโตของมหาบัณฑิตลู่อิง เป็นคนสุขุมใจเย็น
- * ผิงอวี้ บุตรชายคนเล็กของซีผิงโหว ดำรงตำแหน่งผู้บัญชาการหน่วยองครักษ์เสื้อแพร ฉลาด เก่งเรื่องการต่อสู้
- * หวังหลิง ขันที่ข้างพระวรกายฮ่องเต้ปัจจุบัน ดูแลสำนักบูรพาเจ้าเล่ห์มากแผนการ มีเป้าหมายบางอย่างกับฟุหลันหย่า
- * ผิงเฮ่อ พี่ชายคนโตของผิงอวี้ ดำรงตำแหน่งผู้บัญชาการทัพฝ่ายซ้ายเขตเจียงหนิง รักและหวังดีกับน้องชาย
- * ฉินหย่ง คุณหนูใหญ่สกุลฉิน มีตำแหน่งเป็นประมุขฉิน เบื่องหน้าแต่งกายเป็นบุรุษ มีจิตใจผดุงคุณธรรม
- * หลี่ไหวเจียน เจ้าสำนักสิงอี้ สหายของฉินเยียนซู แอบรักฉินหย่ง
- * เต็งอันอี้ คุณชายจวนหย่งอันโหว คอยหาทางใกล้ชิดกับคณะเดินทางของผิงอวี้ ดูมีลัทธิลึกลับ
- * เยี่ยเจินเจิน องครักษ์ลับหญิง รูปร่างคล้ายฟุหลันหย่า แอบรักผิงอวี้

120

ได้ยินเสียงลู่อี่เขียนร้องตะโกนให้ช่วย หงเจินถึงก็รีบเข้ามาห้องข้างๆ
ทันที น่าเสียดาย ถึงแม้วรยุทธ์ของ 'พวกปกปิดใบหน้า' เหล่านั้นไม่นับว่า
สูงมาก แต่วิชาตัวเบาเป็นเลิศ พวกเขาไล่ตามไปได้เพียงสองหลักก็ตามไม่ทัน
สุดท้ายจำต้องกลับมามือเปล่า

ตอนที่พวกผิงอวี่ตามมาถึงนอกห้องพักของลู่อี่เขียน พวกหงเจินถึง
ก็กลับเข้ามาพอดี แต่ละคนมีสีหน้าท่าทางเคลือบแคลงใจ

เกิดเรื่องขึ้นอย่างกะทันหัน พวกเขามีไม่สงสัยความเป็นมาที่แท้จริง
ของพวกมือสังหารเหล่านี้ เพียงแต่ไม่คาดคิดว่าเพื่อจะลงให้ลู่อี่เขียน
ยอมเผยความจริงออกมา เพื่อกออกมาจากสำนักวันเหมยก็รีบสร้างสถานการณ์
เสียแล้ว ด้วยคิดอ่านแผนการมาอย่างดี ประกอบกับไข่มุกถ่านเอ๋อร์ก็เป็
นสิ่งที่สำนักบูรพาหมายตามาตลอด ดังนั้นแม้แต่คนที่มิประสพการณ์มาก
อย่างหงเจินถึงก็ยังมองพิรุณไม่ออก

เห็นผิงอู้กับหลี่โยวเข้ามาเพราะ 'ได้ข่าว' สายตาหงเง้นถึงก็เหลือบไปมองลู่อื่อเขียนอย่างสับสน พุดกับผิงอู้ว่า "ได้ทำผิง รองผู้บัญชาการหวังไปอยู่เสียทีได้"

ก่อนหน้านี้เพราะเขาไม่รู้ว่าลู่อื่อเขียนชื่อนไข่มุกถ่านเออร์ไว๋ แม้เดินทางมาด้วยกันก็ได้สั่งให้มีคนคอยเฝ้าคุ้มกันลู่อื่อเขียนเป็นพิเศษ ทั้งกลางวันกลางคืน จึงทำให้นี้พวกม็อบสังหารสามารถบุกเข้าห้องพักของลู่อื่อเขียนได้อย่างง่ายดาย

แต่พอรู้ว่าเพราะเหตุใดสำนักบูรพาจึงมาก่อวณลู่อื่อเขียน เขาก็ตื่นตระหนกตกใจยิ่ง เป็นครั้งแรกที่ระแวงสงสัยว่าเป็นหวังชื่อเจา

ถึงแม้คนผู้นี้จะเป็นองครักษ์เสื้อแพร แต่ก็เป็นหลานชายของหวังหลิงด้วย ก่อนหน้านี้ตอนที่ทุกคนช่วยกันต่อสู้รับมือจินหฺรูกุยกี้ที่สำนักวันเหมยหวังชื่อเจาก็อยู่ที่นั่น จึงรู้ว่าไข่มุกถ่านเออร์ชื้นสุดท้ายอยู่ที่ใด มีหรือที่จะไม่ลงมือ

เดิมทีผิงอู้วางแผนใส่ร้ายหวังชื่อเจาอยู่แล้ว ได้ยื่นหงเง้นถึงถามเซ่นนี้ก็แอบยืมหยันแล้วคล้อยตาม "ตั้งแต่หวังกงกงกับฝ่าบาทนำทัพออกเดินทางจากเมืองจิงเจิง รองผู้บัญชาการหวังก็เอาแต่เป็นห่วงความปลอดภัยของหวังกงกง ไม่กี่วันก่อนเขาได้ทั้งจดหมายฉบับหนึ่งไว้ให้ข้า แล้วจากไปโดยไม่ล่ำลา หายตัวไปได้สองสามวันแล้ว รองผู้บัญชาการหวังกับหวังกงกงมีความสัมพันธ์สนิทแนบแน่นเป็นอาหลาน คิดดูแล้วบางทีคงจะกลัวว่าในสนามรบทั้งดาบทั้งกระบี่ล้วนไม่มีตา จึงเร่งเดินทางไปสมทบหวังกงกงที่เซวียนฝู"

ความนัยที่พุดนั้นสื่อว่าตอนนี้หวังชื่อเจาไม่ได้อยู่กับองครักษ์เสื้อแพร

เขาจึงไม่ได้ควบคุม อีกฝ่ายยังมีอิสระที่จะช่วยหวังหลังรวบรวมไข่มุก
ถ่านเออร์

ลูจื่อเขียนต้นตระหนกจนอกสันขวัญหาย คอยฟังอยู่ข้างๆ เงยหน้า
มองผิงอวี่ด้วยความเคลือบแคลงใจ

พอมิงอวี่หันมามอง นัยที่บ่งบอกทางสายตาคลุ่มเครือไม่ชัดเจน

ผู้สายตาหันอยู่สักพัก ลูจื่อเขียนก็ต้องยอมแพ้ จำต้องถอนสายตาค
ลับมาอย่างไม่ยินยอม

พอความตระหนกในตอนแรกผ่านไปแล้ว เขาก็กลับมาสงบใจลง
ได้บ้าง จึงเริ่มหวนนึกถึงรายละเอียดเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในคืนนี้ หากดูจาก
สถานการณ์ตอนที่พวกมือสังหารปรากฏตัว ก็พอจะมีบางเรื่องที่ควรครุ่นคิด
ทบทวนให้ละเอียด

ทว่า...ถึงแม้เขาจะรู้ดีแต่ก็ไม่มีทางเลือกอื่น เพราะไข่มุกถ่านเออร์
เผยออกมาแล้ว ไม่ว่าสำนักบุรพาหรือองค์กรกษัตริย์เสือแพรว ต่างก็ไม่มีใคร
ปล่อยให้เขาลอยนวลลง่ายๆ

แผนการสำหรับเขาตอนนี้ทำได้เพียงยอมนำไข่มุกถ่านเออร์ออกมา
แต่โดยดี

ทางฟู่หลันหยานนั้นเขาก็อยากจะช่วย แต่เขาก็ไม่อยากจะให้คนใน
ครอบครัวที่เมืองหลวงต้องมาเดือดร้อนรำคาญใจอย่างไม่ที่สิ้นสุดไปด้วย

เรื่องเดียวที่ขัดใจก็คือถ้าเทียบกับไม่ต้องเผชิญหน้าสำนักบุรพาแล้ว
เขาต้องยอมเล่าเรื่องทั้งหมดที่รู้ให้ผิงอวี่ฟัง

ผิงอวี่จะต้องแน่ใจเรื่องนี้อยู่แล้วจึงได้วางท่าสงบใจต่อหน้าเขา
ถึงเพียงนี้

ผิงอวิ้มองดูลูจื่อเขียนอยู่สักพักแล้วเอ่ยถาม สีหน้าคล้ายยิ้ม คล้ายไม่ยิ้ม "คุณชายลู๋ ข้าอยากรู้จริงๆ ท่านมีไข่มุกถ่านเอ๋อร์อยู่กับตัวได้อย่างไร"

ลูจื่อเขียนถึงกับหนังตากระตุก ส่งเสียงหัวเราะหั่นแล้วพูดขึ้น อย่างเนิบนาบ "เรื่องนี้จะเล่าไปแล้วก็ยาว ฟาจวนสงแล้ว ถ้าได้เท่าผิง ไม่อยากถูกขัดกลางคันก็รบกวนช่วยกันคนที่ไม่เกี่ยวข้องออกไปด้วย ข้าจะได้เล่าอย่างละเอียด"

รอนจผิงอวิ้มจัดการทุกอย่างเรียบร้อย ในห้องก็กลับมาเรียบสงบ ดังเดิม ลูจื่อเขียนจึงหยิบตำราเล่มหนึ่งออกมาจากอกเสื้อ วางไว้บนโต๊ะข้างๆ ไข่มุกถ่านเอ๋อร์ชิ้นนั้น

เขาเริ่มเล่าเรื่องที่ตนเองเคยช่วยชีวิตหนีป้ออวินไว้ในตอนนั้นอย่าง ไม่ได้ตั้งใจ "ยี่สิบปีก่อนหนีป้ออวินมีภรรยาที่รักใคร่ต่อกันแต่ไม่ได้แต่งงานหนึ่ง เขาเคราะห์ร้าย ภรรยาผู้นี้ยังไม่ทันได้แต่งงานก็ป่วยตายเสียก่อน"

หงเจิ้นถึงตกใจมาก "หรือว่าที่ป้ออวินไปช่วงชิงไข่มุกถ่านเอ๋อร์ที่นิกายเงินหมัวเป็นเพราะเหตุนี้ มิน่าเล่า ตอนนั้นหลังจากซึ่งเหนียงที่ยังไม่ทันได้แต่งงานมาป่วยตายไป ป้ออวินจึงได้ล้มป่วยอยู่ระยะหนึ่งวันหนึ่งจู่ๆ ก็ไปพบพี่สาวของเขาที่บ้าน บอกไว้เพียงว่าบัดนี้มีวอไคว ออกอาละวาด เขาเป็นชายชาติตรีไม่อาจเห็นแก่ความสลายส่วนตน จะต้องไปช่วยราชสำนักกำจัดโจรผู้ร้าย พี่สาวของเขาไม่ทันได้ซักถามอย่างละเอียด เขาก็บอกเล่าแล้วจากไป เข้ากับพี่สาวของเขาจึงนึกว่าเขาทำใจเรื่องการตายของซึ่งเหนียงได้แล้ว ไม่คิดเลย ที่แท้เขาแอบไปยังชายแดนถิ่นของชาวอีต้งหาก"

พูดถึงตรงนั้นเงินถึงก็เศร้าโศกยิ่งนัก จนต้องถอนหายใจเอือกใหญ่ แล้วนั่งเงียบไป

ลู่อือเขียนชะงักไป จากนั้นจึงพูดขึ้นอย่างไม่หวั่นไหว "ที่บอกว่าไปกำจัดโจรเป็นเพียงข้ออ้าง ที่จริงพอหนีป้อวีนได้ข่าวเรื่องไข่มุกถ่านเออร์แล้ว ก็ทั้งรู้สึกมีความหวังว่าพอจะมีหนทางฟื้นคืนชีพภรรยาที่มีได้ตอบแทนให้กลับคืนมาได้ อีกทั้งยังเกิดความละโมภ เกรงว่าของมีค่าหายากเช่นนี้จะตกไปอยู่ในมือผู้อื่น จึงได้ลงแรงคัดเลือกศิษย์สำนักหลายคนที่จะกล้าตลอดทั้งคืน ให้ร่วมเดินทางไปยังชายแดนด้วยกัน...และในการต่อสู้อันนองเลือดที่นิกายเงินหมั้วครั้งนั้นนั่นเอง เขาไม่ทันระวังถูกงูพิษของผู้คุมกฏฆาตจนได้รับบาดเจ็บ แม้จะมีกำลังภายในแข็งแกร่งรอดชีวิตมาได้ แต่กลับต้องสูญเสียวรยุทธ์ที่มีอยู่ในตัวเพราะเหตุนี้ ศิษย์ที่เขาพาไปด้วยต่างเอาชีวิตไปทิ้งไว้ที่ยอดเขาต้าหมินซานทั้งหมด"

เขาเล่าต่อว่า

"ยากนักกว่าอาการบาดเจ็บจะหายดี เขาหวนคิดได้ว่าเป็นเพราะตนเองละโมภ ไม่เพียงต้องเสียวรยุทธ์จนกลายเป็นคนพิการ ยังต้องสูญเสียศิษย์ในสำนักไปเกินครึ่ง รู้สึกอับอายจนไม่มีหน้าจะกลับไปหาประมุขแห่งภรรยาลอตจนเหล่าผู้อาวุโสแห่งสำนักเซียวเหยา จึงชวนไข่มุกถ่านเออร์ขึ้นใหม่ที่ช่วงชิงมาได้แล้วชุมนุมอยู่แถบชายแดน วันทั้งวันเขาแต่รำสุมารจนมามายไม่ได้สติ หลายเดือนถัดมาเขาเข้าไปนอนในศาลเจ้าร้างหลังหนึ่ง แล้วได้พบร่องรอยของสาวนิกายเงินหมั้วเข้าโดยบังเอิญ จึงติดตามไปลอบฟังคนเขาพูดคุยกัน...

สองคนนี้พูดคุยกันว่าตอนนั้นเนื่องจากคนที่มาช่วงชิงไข่มุกถ่านเออร์

ที่นิกายลัทธิพิกันปิดบังโฉมหน้าและวาระยุทธ์ จึงไม่อาจล่วงรู้ได้ว่ามาจาก
สำนักใดบ้าง โชคดีที่ผู้คุมกุ๊วชัยของนิกายสืบทราบมาอย่างละเอียดจนรู้ว่า
เป็นไปได้อีกว่าหนึ่งในนั้นคือประมุขพรรคตงเจียว ส่วนไข่มุกถ่านเออร์
ชิ้นหนึ่งที่สาบสูญไป เนื่องจากตอนนั้นซีผิงโหวได้นำกำลังทหารมากวาดล้าง
คนของนิกายเงินหมั้วตรงเชิงเขาต้าหมินซาน แปรเก้าส่วนในสิบส่วน
จึงน่าจะตกอยู่ในมือของซีผิงโหวผู้เฒ่า บัดนี้เจ้านิกายใกล้ตายแล้ว
ผู้คุมกุ๊วชวาก็ให้ผู้คุมกุ๊วชัยคอยอยู่เฝ้าสำนัก ส่วนตนเองเดินทางไป
เมืองหลวง คิดหาทางลอบชิงไข่มุกถ่านเออร์จากจวนซีผิงโหว"

พอเรื่องนี้ถูกถ่ายทอดออกมา ในห้องก็พลันเงียบกริบจนอาจได้ยิน
แม้เสียงเข็มตกลงพื้น

ไม่เพียงแต่ผิงอวี๋ แม้แต่หลี่โยวกับหงเจินถึงก็ล้วนมีสีหน้าประหลาดใจ
สีหน้าผิงอวี๋เครียดคล้ำ ถ้ามั่นอย่างเย็นชา "เจ้าบอกว่าท่านปู่ของข้า
แย่งชิงไข่มุกถ่านเออร์ ส่วนผู้คุมกุ๊วชวาก็ล่วงรู้เรื่องนี้?"

ไม่สิ เท่าที่เขาจำได้ท่านปู่ไม่เคยพูดถึงไข่มุกถ่านเออร์มาก่อนเลย
ถ้าในจวนมีไข่มุกถ่านเออร์จริง ข้าของสิ่งนี้ยังเคยทำให้ยุทธภพเกิดเหตุ
นองเลือด ต่อให้ท่านปู่ไม่เชื่อเรื่องเล่าขานของมันก็จะต้องเอยถึงเรื่องนี้กับ
คนในครอบครัวขึ้นมาบ้างสิ

ดังนั้นทั้งหมดที่เล่ามาจึงเป็นเพียงการคาดเดาจากมุมมองของ
ผู้คุมกุ๊วชวาเพียงผู้เดียวเท่านั้น

ลู่อื่อเขียนสายหน้า "ตอนนั้นหลี่ป้ออวินกล่าวถึงเพียงครั้งหนึ่ง
เท่านั้น ทั้งไม่ได้เล่าอย่างละเอียดลึกซึ้งว่านี่เป็นเรื่องจริงหรือไม่ แต่เขาเห็น
นิกายเงินหมั้วอยากครอบครองไข่มุกถ่านเออร์มากถึงเพียงนี้ จากเดิม

ที่สิ้นหวังไปแล้วก็รู้สึกว้าวไม่อาจถอดใจ พอได้ยินที่สาวทั้งสองคนนั้นพูดคุยกัน
จึงออกจากอวิณหานแล้วติดตามไปยังเมืองหลวงด้วย...

พอมาถึงเมืองหลวงเขาทำการแปลงโฉม ใช้เงินเก็บก้อนสุดท้าย
ที่มีเปิดร้านสุราใกล้จวนสี่โมงในเมืองหลวง และเพื่อให้วรยุทธ์ฟื้นคืนมา
จึงพากเพียรฝึกฝนทำสมาธิไม่หยุดหย่อน"

ผิงอวี่ได้ยินคำว่า 'สี่โมง' ก็บิ๊บน้ำตาแน่นอย่างแทบไม่มีใคร
สังเกตเห็น ต้องพยายามแทบแย่งที่จะสะกดใจไว้ไม่ให้พูดโพล่งตบตบ
ลู่อือเขียนขึ้นมา

"หลังจากนั้นหนึ่งปีกำลังภายในของหลี่ป้ออวี่ก็พอจะฟื้นคืนมาบ้าง
ยามว่างมักจะหยิบไข่มุกถ่านเออร์ซึ้นนั้นออกพินิจดู ผ่านไปนาน เขาพบว่า
สิ่งที่สลักไว้บนนั้นดูเหมือนจะเป็นแผนที่ ดังนั้นจึงรวบรวมแผนที่ต่างๆ ทาง
ภาวาดคำนวณออกค้นดูเท่าที่จะหาได้ในเมืองจึงเฉิด สืบค้นหาเบาะแสทั้งวัน
แต่น่าเสียดาย กระทั่งเขาเอาแผนที่ทั้งหมดมาทางเทียบดูที่ละม้วนแล้วก็ยัง
ไม่ได้เบาะแสอันใด"

ลู่อือเขียนหยุดก่อนเล่าต่อ

"ขณะที่หมดปัญญาเขาก็หันนึกถึงการต่อสู้ที่นักกายเงินหม้วนขึ้นมา
ได้ เคยได้ยินผู้คุมภูซ่ายออกปากด่าทอสาวกทวยศที่ลอบเข้ามาในนิยาย
เรียกคนผู้นั้นว่าปู้รูกูเตอ ด่าเขาว่าเป็นพวกต่ำจ้อ จึงอุกคิดได้ทันที วางแผนว่า
จะตามหาแผนที่แสดงภูมิประเทศของดินแดนหยวนเหนือมาดูสักหน่อย...
เนื่องจากตอนนั้นราชวงศ์เราเปิดตลาดค้าม้า จึงมีชาวหยวนเหนือที่นำฝูงม้า
เข้ามาในดินแดนเรา ทำการติดต่อค้าม้า ขณะเดียวกันก็แลกเปลี่ยนเอาผ้า
และเครื่องปั้นดินเผากลับไป หลี่ป้ออวี่จึงซื้อหาแผนที่ที่แสดงภูมิประเทศของ

ดินแดนภายในของหยวนเหนือจากพ่อค้าชาวหยวนเหนือผู้หนึ่งมาได้ ในราคาสูง ทั้งยังได้สอบถามคนที่ติดตามคณะพ่อค้าม้าเพื่อจะรวบรวมตำนาน การปลุกชีพคนตายของชาวหยวนเหนือด้วย...

คนผู้นั้นพูดถึงภูเขาลูกหนึ่ง บอกว่าที่เชิงเขาแห่งนั้นมีศาลเจ้าลัทธิหนึ่ง ภูเขาวบ้านในท้องถื่นยกย่องให้เป็นศาลเทพ ว่ากันว่าพอถึงคืนวันพระจันทร์ เต็มดวง เทพในศาลจะแสดงอภิหาร ถ้านำของเข้าไปถวายในศาลเทพ กล่าวคำขอต่อเทพอย่างจริงใจ ไม่แน่ว่าทำให้องค์เทพซาบซึ้งจนยอม ประทานสิ่งที่ปรารถนาให้ก็เป็นได้"

เขาส่ายหน้า

"น่าเสียดาย แม้ภูเขาลูกนั้นจะหาไม่ยาก แต่ศาลเทพกลับมีน้อยคน ที่เคยพบเห็น เนื่องจากมีองค์เทพแฝงฤทธิ์กำบังไว้ ว่ากันว่ามีเพียง คนที่มีวาสนาเท่านั้นจึงจะโชคดีหาที่ตั้งของศาลเทพแห่งนั้นจนพบได้ ได้ยินว่าเมื่อร้อยปีก่อนมีท่านอ๋องชาวหยวนเหนือท่านหนึ่งไขกลไกด้านนอก ศาลเทพจนสำเร็จ และพยายามร่ำร้องขอพรอย่างสุดจิตสุดใจจนองค์เทพ เกิดความเห็นใจ จึงบันดาลให้มารดาที่เสียชีวิตไปแล้วกลับฟื้นคืนชีพ"

ผิงอวี่ยอมไม่เชื่อถือนานประหลาดเรื่องการฟื้นคืนชีพ ทว่าพอได้ฟัง เรื่องเล่านี้กลับอดไม่ได้ที่จะหวนนึกถึงเหตุประหลาดที่ได้พบในเขตแดน หยวนเหนือเมื่อครั้งถูกเนรเทศ โดยเฉพาะศาลเจ้าโบราณที่อันตรายอันไปในช่วงข้ามคืน เป็นเรื่องแปลกประหลาดที่สุดอย่างแท้จริง

เขาจึงถามขึ้นว่า "ภูเขาลูกนั้นมีชื่อว่าทัวทัวมู่เออร์ ตั้งอยู่ริมแม่น้ำ เสวียนอันไห่หรือไม่"

ลู่อี้เขียนชะงักไปทันใด จากนั้นหันไปมองผิงอวี่แล้วพยักหน้า

"ใช่แล้ว"

ดวงตาผิวดำมีแวววูบไหว หรือว่าศาลเจ้าแห่งนั้นจะเกี่ยวข้องกับ
ไข่มุกถ่านเออร์จริงๆ

ลู่อือเขียนเล่าต่อ "พอทราบเรื่องนี้หลิป้อวีนก็มอบเงินทองแก่
ชาวหยวนเหนือผู้นั้น ให้อ้วานให้ช่วยวาดลักษณะของภูเขาทัวทัวมู่เออร์
มอบให้เขา ที่คิดไม่ถึงก็คือคนผู้นี้ยึดมั่นคำสัญญายิ่งนัก หนึ่งปีให้หลังไม่เพียง
เดินทางติดตามคณะพ่อค้ากลับเข้ามาในดินแดนของเรา ขณะเดียวกัน
ยังนำภาพวาดแสดงลักษณะภูเขาทัวทัวมู่เออร์อย่างละเอียดมามอบแก่
หลิป้อวีนอีกด้วย...หลิป้อวีนปลาบปลื้มยินดียิ่งนัก นำมาเทียบกับรอยสลัก
บนไข่มุกถ่านเออร์ดูแล้วก็ยิ่งแน่ใจว่าภาพสลักบนไข่มุกถ่านเออร์เป็นเขาลูกนี้
จริงๆ ส่วนที่ว่าจะจะเป็นเขาทัวทัวมู่เออร์หรือไม่นั้น เนื่องจากในมือเขามีเพียง
ส่วนหนึ่งของไข่มุกถ่านเออร์ทานั้น ตอนนี้อย่างไรก็ยังไม่อาจแน่ใจได้"

เขามองหน้าทุกคนในห้อง

"เขายังรู้ลึกว่าหากไข่มุกถ่านเออร์ทั้งห้าชิ้นมาประกบกัน เป็นไปได้
มากกว่าจะเป็นเสมือนกุญแจไขประตูบานใหญ่ของบางสิ่ง และศาลเจ้า
ที่ปกติแล้วสาบสูญไปอย่างเร้นลับ ไม่แน่ว่าจะเก็บซ่อนสมบัติล้ำค่าหายาก
บางอย่างของราชวงศ์หยวนเหนือไว้ ขอเพียงหาภูเขาทัวทัวมู่เออร์จนพบ
และมีไข่มุกถ่านเออร์เป็นกุญแจ ก็ไม่น่ายากที่จะหาศาลเจ้าโบราณแห่งนั้น
พบ เขาคิดว่าถ้าสิ่งที่เจ้านิกายเงินหมั้วพูดมาตอนนั้นเป็นความจริง เพื่อ
จะให้ไข่มุกถ่านเออร์ใช้งานได้ ต้องหยดเลือดจากหัวใจของตัวเร่ร่อนลงไป
ข้างบน ก็จะทำให้ร่องสลักบนไข่มุกปรากฏภาพขึ้นมา เช่นนั้นในความเห็น
ของเขา สิ่งที่ต้องใช้เลือดจากหัวใจหยดให้เผยออกมาอาจจะเป็น

ภาพแผนที่เส้นทางมุ่งสู่ศาลเจ้าโบราณแห่งนั้นนั่นเอง"

ผิงอวี่โกรธจัดจนหัวเราะหยัน สิ่งของอะไรจำเพาะต้องใช้เลือดจาก หัวใจจึงจะเผยตัว ฟังแล้วเหลวไหลสิ้นดี!

"ขณะที่เขาขบคิดเกี่ยวกับความลับของไข่มุกถ่านเออร์ อีกด้าน ก็แอบตามหาผู้คุมกฎขวาไปด้วย หลีป้อวินจึงเสียเวลาไปอย่างไม่รู้ตัว ในเมืองหลวงถึงสามปี กำลังภายในซึ่งเดิมทีเสมือนถูกแช่แข็งไว้ก็ค่อยๆ เพิ่มขึ้น ในระหว่างช่วงเวลานี้ที่จวนซีผิงโหวสงบเงียบไร้เหตุการณ์ ผิดปกติ เขารู้ว่าคนของนิกายเงินหมัวก่งกาจมากในการแปลงโฉม ผู้คุมกฎขวายังเป็นคนหนึ่งที่มีความสามารถยิ่ง พอมาถึงเมืองหลวงแล้ว ไม่แน่ว่าอาจแปลงทั้งโฉมหน้าและปลอมแปลงฐานะไปแล้ว น่าเสียดาย ท่ามกลางผู้คนมหาศาลดูหยดน้ำในทะเล ต่อให้เขามุ่งมั่นตามหาผู้คุมกฎขวาก็ยังยากจะพบเบาะแสใดๆ"

ผิงอวี่ได้ฟังดังนั้นก็รู้สึกถึงกลางสังหรณ์ที่ไม่เป็นมงคลผุดขึ้นในใจอีกครั้ง จึงจ้องมองลู่อือเขียนตาเขม็ง สีหน้าบูดบึ้งไม่น่าดูเอาเสียเลย

ที่เขารู้ชัดก็คือเมื่อสี่ปีก่อนผู้คุมกฎขวาได้แทรกซึมเข้าไปอยู่ใน จวนหย่งอันโหวแล้ว ห้าปีก่อนยังได้สังหารเต็งอันอืดัวจริงแล้วเข้าสวมฐานะ กลายเป็นคุณชายรองแห่งจวนหย่งอันโหว

ถ้าผู้คุมกฎขวาซึ่งปลอมตัวเป็นเต็งอันอืดัวนี้แน่ใจว่าในมือของท่านปู่ มีไข่มุกถ่านเออร์อยู่ชิ้นหนึ่ง ขณะที่ตามหาตัวเร่งยากก็คงต้องพุ่งเป้ามาที่ จวนซีผิงโหวแน่

ประจวบเหมาะเมื่อห้าปีก่อน เกิดเหตุเคราะห์หามยามร้ายขึ้นกับ สกุลผิงอย่างกะทันหันพอดี...

จู่ๆ ในใจของเขาก็แปรเปลี่ยนเป็นเย็นชาขึ้นมาอย่างฉับพลัน
หากเป็นเช่นนั้น...หรือว่าจะมีใครอื่นที่ เป็นผู้ก่อเรื่องเลวร้ายขึ้นเมื่อ
ห้าปีก่อน

121

เนื่องจากสิ่งที่ได้รับรู้ที่น่าประหลาดพิสดาร หวังความคิดของผิงอวี่ พลันว่าวนสับสนราวกับถูกของหนักๆ มากระแทกตบๆ

เสียงของลูจื่อเชียนลอยอยู่ใกล้หู เขาได้ยินทุกคำพูดถนัดชัดเจน แต่ไม่อาจเข้าใจความหมาย

หลี่โยวเห็นสีหน้าผิงอวี่ผิดแปลกไปก็นำหน้าพลางเรียกเขา "ผิงอวี่"

ผิงอวี่เงยหน้าขึ้นเห็นสายตาเป็นห่วงของหลี่โยวก็คิดถึงได้ว่าสิ่งที่ลูจื่อเชียนจะเล่าต่อมีความสำคัญยิ่งยวด จึงรีบสะสางความคิดที่สับสน

ดังนั้นคำพูดของลูจื่อเชียนจึงดังแจ่มชัดขึ้นอีกครั้งราวกับทะลุผ่านหมอกหนาที่บอออกมา

"เพื่อจะพิสูจน์ความคิดของตนเอง หลี่ป้ออวี่⁺จึงอยากจะเดินทางไปค้นหาความจริง ณ บริเวณใกล้แม่น้ำเสวียนฮั่นในดินแดนหยวนเหนือ แต่จนแล้วจนรอดเพราะหนทางอันยาวไกล อีกทั้งพวกหยวนเหนือก็มาก่อวุ่น

ที่ชายแดนอยู่เนื่องๆ จึงไม่อาจได้ทำสมความตั้งใจ ทว่าตั้งแต่สถาปนาราชวงศ์เราขึ้นมา ไม่เพียงองค์ใหญ่เคยกรีธาทัพไปยังหยวนเหนือถึงแปดครั้ง อดีตฮ่องเต้ก็ยังเคยกรีธาทัพไปโจมตีเหมิงกุถึงห้าครั้ง ในการโจมตีครั้งที่สี่ พวกหยวนเหนือจึงนับว่าถูกทัพที่ยกขึ้นเหนือปราบจนราบคาบ ด้วยเหตุนี้จึงเกิดความสงบสุขขึ้นชั่วคราวที่ชายแดน หลี่ป้ออวินได้ทราบข่าวก็ยินดีมาก รู้สึกว่าโอกาสเดินทางไปเยือนหยวนเหนือได้มาถึงเสียที"

ลู่อื่อเขียนเล่าต่อ

"หลายปีนี้เพื่อจะไขปริศนาของไข่มุกถ่านเออร์ เขาไม่เพียงศึกษาภาษาต้าต้าอย่างลึกซึ้ง ยังตั้งใจหาทางติดต่อกับชาวหยวนเหนือที่อยู่ในเมืองหลวง เนื่องจากหลายปีก่อนหน้านั้นฮ่องเต้หยวนซุ่น* ลี้ภัยขึ้นเหนือ จึงยังมีชาวหยวนเหนือไม่น้อยที่ยังอยู่ในดินแดนเรา หลี่ป้ออวินไม่มีเวลาอีกแล้ว จึงควานหาตัวผู้อาวุโสชาวหยวนเหนือในเมืองหลวงที่เปลี่ยนชื่อแล้ว โดยใช้เงินและสุราเป็นสิ่งล่อใจให้ผู้อาวุโสตกยากเหล่านั้นบอกเล่าธรรมเนียมที่บ้านเกิด หรือไม่กี่เรื่องเล่าปรัมปราของหยวนเหนือให้เขาฟังเป็นภาษาต้าต้า...

สองปีให้หลังเขาก็เล่าเรียนภาษาต้าต้าได้เป็นอย่างดี ทั้งยังเรียนรู้จดจำธรรมเนียมของชาวหยวนเหนือจนขึ้นใจ เพื่อจะทำการให้สำเร็จราบรื่น ยังได้ใช้เวลาหลายเดือนเตรียมม้าและอาหารแห้ง ในที่สุดหลังจากนั้นไม่นาน เมื่อคณะพ่อค้าชาวหว่าล่าเดินทางมาค้าขายในดินแดนเราอีกครั้ง ก็มีพ่อค้าชาวหยวนเหนือที่แสวงปลอมแปลงฐานอาศัยอยู่ในจางหยวนมาเป็นเวลานานร่วมเดินทางกลับไปยังเหมิงกุด้วย"

* จักรพรรดิองค์สุดท้ายของราชวงศ์หยวน มีพระนามเดิมว่า 'ถั่วฮวนเถียนมู่เออร์'

ลู่อื่นเขียนหยุดครู่หนึ่งแล้วเล่าต่อ

"การเดินทางครั้งนั้นยากลำบากเพียงใดไม่ต้องพูดถึง ระหว่างทาง เขาเกือบจะเผยแพร่ฐานะออกไปหลายครั้งเพราะความเผอเรอเป็นครั้งคราว ในที่สุดก็ล้าทางอย่างยากลำบากจนมาถึงแม่น้ำเสวียนอันได้ เดิมที่เขา คิดว่าถ้าทำตามแผนที่แล้วน่าจะหาศาลเจ้าโบราณจนพบ แต่น่าเสียดาย บั๊กหลักอยู่ริมแม่น้ำเสวียนอันถึงครึ่งเดือน ออกค้นหาทั้งกลางวันกลางคืน ก็ยังหาศาลเจ้าโบราณหลังนั้นที่เล่าลือกันไม่พบ

เมื่อคืนหนึ่งเป็นคืนพระจันทร์เต็มดวง เขานั่งขัดสมาธิอยู่ข้างกระโจม เหนงหน้ามองจันทร์ราศีเงิน หวนนึกถึงช่วงหลายปีมานี้ว่าตนเองต้องเสียเวลา มากเพียงใดเพื่อไข่มุกถ่านเออร์ซินหนึ่ง ก็อดจะหวนอาลัยถึงบ้านเกิดไม่ได้ ในตอนนั้นเรื่องการแย่งชิงไข่มุกถ่านเออร์ที่ชายแดนถิ่นของชาวอีผ่านไปได้ หลายปีแล้ว วันเวลาได้ช่วยชะล้างจนความรู้สึกผิดต่อการตายของเหล่าศิษย์ ในสำนักที่นิกายเงินหวัมบรรเทาหลงไปได้ไม่น้อย อีกทั้งเขาสะท้อนใจต่อภาพ ความโดดเดี่ยวเยือกเย็นที่อยู่ตรงหน้า ดังนั้นจึงตั้งใจไว้ว่าวันพรุ่งนี้จะเดินทาง กลับ เลิกใช้ชีวิตล่องลอยไร้แก่นสารเช่นนี้เสียที

ไม่คาดคิดเลย เขาเพิ่งจะเข้ากระโจมเท่านั้น ก็ได้ยินเสียงดังสนั่น รวกับฟ้าผ่ามาจากใต้พื้นดิน แม้กำลังภายในของเขาจะไม่แข็งแกร่งเท่าเมื่อก่อน แต่ก็ได้ฝึกฝนบำรุงกำลังมาหลายปี กำลังภายในจึงพอจะฟื้นฟู กลับมาได้เจ็ดแปดส่วน พอได้ยินเสียงดังสนั่นเช่นนี้ก็รู้ว่าจะต้องมีสิ่งของ ขนาดใหญ่บางอย่างกำลังเคลื่อนไหวยู่ในบริเวณใกล้ๆ อีกอย่างพอฟัง จากเสียงสะท้อนก็ก่อกองที่ตามาหลังเกิดเสียงดังสนั่นแล้ว เป็นไปได้มากกว่า จะมีทางลับขนาดใหญ่สายหนึ่งอยู่ใต้ผืนดิน"

น้ำเสียงเขามั่นคงจนละเลาะต่อว่า

"ฉบับพันเขาก็มีกำลังใจ รีบใช้วิชาตัวเบาโผนทะยานออกมานอกกระโจม
วิ่งไปตามทิศทางของต้นเสียง ใครเลยจะรู้ เสียงนั้นดังต่อเนื่องไม่นานนัก
จู่ๆ ก็ขาดหายกลับไปเงียบสงบดังเดิม หลี่ป้ออวินร้อนใจราวมีไฟเผาเผา
ยากมากที่จะมีเสียงประหลาดดังขึ้นริมน้ำ ไม่แน่อาจเกี่ยวข้องกับไข่มุก
ถ่านเออร์ก็ว่าได้ เขาไม่อยากจะคลาดจากเบาะแสง่ายๆ เช่นนี้จึงวิ่งหนีไป
อีกระยะหนึ่ง กำลังจะหยุดเพื่อแยกแยะทิศทางของเสียง ไม่คาดคิดว่าจะมี
ภาพที่เขาต้องจดจำไปชั่วชีวิตอย่างไม่อาจลืมเลือนปรากฏขึ้นเบื้องหน้า...
คือนั่นเป็นคันทะวันพระจันทร์เต็มดวง ทุกหนแห่งที่ทอดสายตาไปล้วนถูกแสงจันทร์
ฉาบไว้จนเป็นสีเงินเหมือนเกล็ดหิมะ ห่างออกไปเกือบสิบจั้ง พื้นดินที่แต่เดิม
ราบเรียบว่างเปล่ากลับมีศาลเจ้าโบราณหลังหนึ่งผุดขึ้นมาต่อหน้าต่อตา
ที่น่าแปลกก็คือจุดที่ศาลเจ้าโบราณแห่งนี้ปรากฏขึ้น เขาเคยเดินผ่าน
ไม่ต่ำกว่าสิบครั้ง ไม่เคยพบเห็นว่ามีศาลเจ้าโบราณแห่งนี้เลย ไม่รู้ว่า
มันปรากฏขึ้นมาได้อย่างไร"

หนึ่งดาฝิงอวีระตุกหลายครั้งทันที ห้าปีก่อนเขาติดตามกองทัพไป
บุกโจมตีทหารหน่วยลาดตระเวนภายใต้การนำของถ่านบูซ่าน เมื่อเดินทาง
ผ่านแม่น้ำเสวียนฮั่น เนื่องจากมีพายุทรายยามราตรี เพื่อไม่ให้หลงทาง
คนทั้งกลุ่มจึงเข้าไปในศาลเจ้าร้างแห่งหนึ่งอย่างไม่ได้ตั้งใจ จากที่หลี่ป้ออวิน
เล่า เป็นไปได้ว่าศาลเจ้าร้างที่เขาได้พบในตอนนั้นจะเป็นศาลเจ้าแห่งเดียว
กับที่หลี่ป้ออวินได้พบ

ในภาพจำลองศาลเจ้าโบราณหลังนั้นใหญ่มาก มองไปแล้วชวนให้
รู้สึกเปล่าเปลี่ยวเยือกเย็น ดูจากแผ่นสื่ीलอกล่อนตามผนังและต้นเสา

น่าจะเก่าแก่มากกว่าร้อยปี

ศาลเจ้าโบราณแห่งนั้นจะต้องสร้างด้วยเหตุผลบางอย่างแน่ นอกจาก
สิ่งที่เห็นเหนือพื้นดินแล้ว ใต้พื้นดินลงไปจะต้องมีบางอย่างซ่อนไว้อีก

น่าเสียดาย ตอนนั้นทุกคนเห็นดีเห็นงามกันมากจึงไม่มีแกใจ
จะประเมินดูผังการจัดวางของศาลเจ้า เพื่อจะพักให้หายเหนื่อยทุกคนจึง
แยกย้ายกันเข้าไปหาที่หลับนอนด้านในวิหารใหญ่ ไม่ช้าก็พากันผล็อยหลับ

ที่น่าแปลกก็คือเมื่อพวกเขาเดินทัพกลับมายังเส้นทางเดิมอีกครั้ง
ศาลเจ้าแห่งนั้นก็อันตรธานไปแล้ว สิ่งที่ได้พบเห็นในคืนนั้นราวกับเป็นเพียง
ความฝันเท่านั้นเอง

ลูจื้อเขียนเล่าต่อ "หลี่ป้อวินเห็นว่าเดินจนรองเท้าเหล็กพังยังหาไม่ได้*
เช่นนี้ก็ยืนตื้อยัก กำลังจะลอบเข้าไปสืบดูในศาลเจ้าเสียหน่อย ไม่คาดคิด
เลย ยังไม่ทันเข้าไปใกล้ เสียงดังสนั่นราวกับฟ้าผ่าที่คั่นหูก็ดังขึ้นอีกครั้ง
จู่ๆ ก็มีบ่อโคลนผุดออกมาใต้ศาลเจ้าโบราณ แล้วศาลเจ้าก็อันตรธานไป
ต่อหน้าต่อตา

เขาตื่นตระหนกมาก เกรงว่าจะมียอดฝีมือซุ่มอยู่จึงไม่กล้าเผยแพร่เรื่องราว
ของตนเอง รีบหมอบหลบอยู่ที่เดิม ผ่านไปนานค่อยกล้าชะงักหน้าออกไปดู
ก็พบว่าพื้นดินตรงนั้นราบเรียบดุจเดิม ไม่เพียงไม่พบเห็นร่องรอยใดๆ ของ
ศาลเจ้าโบราณ แม้แต่เงาร่างคนก็ไม่พบเห็นแม้แต่คนเดียว"

ลูจื้อเขียนเล่าต่อ

"ถึงแม้หลี่ป้อวินจะเป็นชาวยุทธ์ แต่ก็พอจะรู้เรื่องเกี่ยวกับ
จิ๋เหมินตุ้นจ๋ายาม่าบ้างเล็กน้อย เห็นศาลเจ้าหายวับไปในบัดดลเช่นนั้น

* มาจากสำนวนเต็ม 'เดินจนรองเท้าเหล็กพังยังหาไม่ได้ บทจะมาง่ายดายไม่เปลี่ยนแรง' เปรียบถึงสิ่งของ
ที่รื้อถอนต้องการ บางครั้งทุ่มเทหาอย่างไรก็หาไม่ได้ แต่กลับได้มาอย่างง่ายดายโดยไม่คาดฝัน

ก็รู้ว่าพื้นดินตรงนั้นจะต้องมีใครมาตั้งกลไกไว้ ที่เมื่อครูนี้นิสาลเจ้าปรากฏขึ้น ให้เห็นได้แสงจันทร์ ไม่น่าจะเป็นเพราะมีคนขับเคลื่อนกลไกสำเร็จ พอสิ่งกำบังศาลเจ้าหายไปจึงได้ปรากฏออกมาให้เห็น แต่ที่ยังไม่รู้คือ ผู้ขับเคลื่อนกลไกได้หลบหนีไปแล้วหรือยังคงติดอยู่ในศาลเจ้า"

แววดาผิงอวี่ยังฉายประกายหิ่ยมเกรียม ตอนที่เข้าพักในโรงเตี๊ยม ที่เมืองลิวอัน ฟุหลันหยาศเคยเล่าว่าที่เมืองหลวงมีหอสุราชื่อหอหิวเปย ภายในซ่อนกลไกไว้แทบจะเหมือนกับในโรงเตี๊ยมแห่งนั้นที่ลิวอัน ถามเขาว่า รู้จักกับเจ้าของโรงเตี๊ยมแห่งนี้ใช่หรือไม่ เนื่องจากตามความคิดเห็นของนาง เจ้าของโรงเตี๊ยมที่เมืองลิวอันกับคนที่สร้างหอหิวเปยน่าจะเป็นคนคนเดียวกัน เรียกได้ว่าเป็นพวกคลั่งไคล้ในศาสตร์แห่งฉีเหมินตุ้นจ๋ายอย่างแท้จริง

ตอนนั้นพอได้ฟังการคาดเดาของฟุหลันหยาศ เนื่องจากเขายังเกียจจน... ที่มากกว่านั้นก็คือยังไม่พอใจนางอยู่ จึงไม่ยอมบอกว่าเจ้าของสถานที่ ทั้งสองแห่งก็คือหวังหลิงนั่นเอง

การตัดสินใจครั้งนั้นไม่รู้ว่ามีดีหรือร้าย เพราะถัดจากนั้นจากคำสารภาพ ของหลินจื่อเจิง ฟุหลันหยาศจึงได้รู้ว่าการที่ตนเองกับพี่ชายไปฟังเพลง ที่หอหิวเปยและได้พบหวังหลิงโดยบังเอิญที่นั่น กลายเป็นการนำหายนะ ครั้งใหญ่มาสู่มารดา

คิดถึงตรงนี้เบื้องหน้าเขาก็เหมือนมีภาพสีหน้าเศร้าโศกและสิ้นหวัง ของฟุหลันหยาศุดขึ้นมาจนรู้สึกเจ็บปวดหัวใจไปด้วย สีหน้าจึงยีย่ำแย่เข้าไป อีก ในสมองครุ่นคิดว่าไม่ว่าอย่างไรก็ได้ข้อสรุปหนึ่งจากเรื่องนี้...ดูเหมือนหวังหลิงจะมีความรู้อย่างลึกซึ้งเกี่ยวกับศาสตร์แห่งฉีเหมินตุ้นจ๋าย แต่ที่ไม่รู้ ก็คือความเชี่ยวชาญในศาสตร์นี้ของหวังหลิงเกี่ยวข้องกับศาลเจ้าโบราณ

ในดินแดนหยวนเหนือหรือไม

"หลิป้ออวินประหลั้วพรั่นพรั้งยั้ง เห็นศาลเจ้าโบราณหายวับไปกับตาก็ยิ่งเศร้าหมอง แม้คาดไว้แล้วว่าการไขปริศนาไข่มุกถ่านเออร์คงไม่ย่ายายนัก แต่ก็ไม่ได้คิดว่าจะยากเย็นถึงขั้นนี้ ไม่เพียงต้องรวบรวมไข่มุกถ่านเออร์ให้ครบทั้งห้าชิ้น ยังต้องเชี่ยวชาญศาสตร์แห่งจีเหมินตุ้นจยา แค่จะเข้าไปในศาลเจ้าก็ไม่ย่ายแล้ว ยังต้องสามารถรับมือกับสิ่งประหลาดทั้งหลายที่ซ่อนรอจะปรากฏตัวในศาลเจ้าแห่งนั้นอีก ถ้าไม่ระวังก็อาจต้องเอาชีวิตมาทิ้งเสียที่นี่

เขาพนึกถึงตนเองที่หมกมุ่นอย่างไรเหตุผลมาหลายปีเพียงเพื่อไข่มุกถ่านเออร์ จู่ๆ ก็รู้สึกเหมือนตาสว่าง ไม่ว่าจะเพราะความละโมภหรืออยากแก้แค้น มาถึงขั้นนี้แล้วทุกเรื่องล้วนไม่สำคัญ เขาจะไม่ยอมให้เลือดเนื้อกายใจที่เสียไปเพื่อสิ่งนี้ต้องเสียเปล่า จึงรีบเร่งเดินทางตลอดทั้งคืนกลับสู่เมืองหลวง"

ลูจื่อเชียนเล่าอย่างต่อเนื่อง

"พอมาถึงเมืองหลวง เนื่องจากความเชื่อที่ยึดมั่นไว้หลายปีพังทลายในชั่วข้ามคืน ประกอบกับตรากตรำร่างกายมาหลายปี สภาพจิตใจของหลิป้ออวินอ่อนล้าเกินจะทานไหวจึงล้มป่วยในฉับพลัน ใครเลยจะรู้ เพราะตอนนั้นเขาล้มป่วยอยู่ในโรงเตี๊ยมแห่งหนึ่ง ถ้าแก่โรงเตี๊ยมแห่งนั้นเห็นเขาหมดสติไม่ฟื้นมาตลอดวัน เกรงว่าจะป่วยจนตายไป จึงคิดจะหาหมอมาตรวจรักษาให้ แต่ก็เกรงว่าพอเขาหายดีจะไม่มีเงินมาชดใช้ จึงแอบเอากะปี้ที่วางไว้ข้างหมอนของเขาออกมา ถือเสียว่าเป็นเงินมัดจำ ถ้าแก่จึงยอมควักเงินออกมาเชิญหมอมารักษา

ถ้าแก่โรงเตี๊ยมมีลูกที่ยังเล็ก เห็นกะปี้เล่มนั้นของหลิป้ออวิน

ดูว้าวับน่าเกรงขามยิ่ง ด้วยความอิจฉาจึงลอบนำกระบี่ออกมาเผยให้
ลูกของตนเองดูเล่นต่อหน้าผู้คนกลางถนนใหญ่ พอหลี่ป้ออวินขึ้นขึ้นมา
ได้ทราบเรื่องนี้สีหน้าก็แปรเปลี่ยนฉับพลัน กระบี่เล่มนั้นเป็นสิ่งล้ำค่า
ที่สืบทอดกันมาของสำนักเซียวเหยา ดูภายนอกดาดำดีสามัญ หากแต่
ภายในกลับซ่อนความลับบางอย่างไว้ ถูกลำออกมาเปิดเผยต่อหน้าธารกำนัล
เช่นนี้ยากจะรับรองว่าจะไม่มีคนจำได้ โดยเฉพาะตั้งแต่หลังการต่อสู้ที่
นิกายเงินหม้วเมื่อสี่ปีก่อน สำนักเซียวเหยาก็หายหน้าไปจากยุทธภพ
หากผู้คุมกฎวากับบู๊ร็อกุ่เต๋อยังมีชีวิตอยู่ เกรงว่าคงจะตั้งข้อสงสัยในตัวเขา
นานแล้ว"

ทุกคนนิ่งฟังลือเขียนอย่างตั้งใจ

"เขาจะโทษเจ้าแก๊วโรงเตี๊ยมก็ไม่ได้ จำต้องคืนเงินค่ารักษาตัวให้
เจ้าแก๊วไป ตนเองรับกระบี่คืนมา เกร็งรับจัดสัมนากระทั้งคืนแล้วออกเดินทาง
จากเมืองหลวง ใครเลยจะรู้ เพิ่งมาถึงซานเมืองก็มีคนไล่ตามมาถึง เขา
ต่อสู้กับคนผู้นั้นอยู่พักใหญ่ ไม่ทันระวังจึงกลิ้งตกหน้าผา หนีรอดมาได้
อย่างหวุดหวิด ขณะที่ต่อสู้เขาจำได้ว่าเพลงมวยที่คนผู้นั้นใช้เป็นของ
พวกนิกายเงินหม้ว จึงรู้ว่าเกินครึ่งคนผู้นั้นน่าจะเป็นผู้คุมกฎวา แต่
น่าเสียดาย คนผู้นั้นเชี่ยวชาญในการแปลงโฉม ทำให้เขาไม่เห็นโฉมหน้า
ที่แท้จริงของผู้คุมกฎวา จึงยังไม่รู้ฐานะในปัจจุบันของผู้คุมกฎวาเลย..."

หลี่โยวหันไปสบตาผิงอวี่ แววตาของทั้งสองเยี่ยหยัน ดูจากช่วงปีที่
หลี่ป้ออวินได้พบผู้คุมกฎวา ในตอนนั้นคนผู้นั้นน่าจะเป็นเพียงผู้ติดตามของ
เต็งอันอี่ ไม่นานต่อมาผู้คุมกฎวาซึ่งแปลงโฉมเป็นผู้ติดตามก็ได้สวมรอย
เป็นเต็งอันอี่อย่างราบรื่น กลายเป็นบุตรชายคนรองของจวนหย่งอันโหว

นับแต่นั้นมาผู้คุมภูวาก็มีพร้อมทั้งกำลังคนและกำลังทรัพย์ สามารถกระทำการต่างๆ ได้อย่างราบรื่นไม่เหมือนแต่ก่อน ทั้งการตามหา ไข่มุกถ่านเออร์และตัวเร่งยา

ผู้คุมภูวาศาสามารถสืบจนล่วงรู้แต่แรกแล้วว่าในบรรดาสำนัก ที่เข้าร่วมในการแย่งชิงไข่มุกถ่านเออร์มีพรรคตงเจียวรวมอยู่ด้วย คิดแล้ว คงเริ่มก่อวณพรวณนี้ก่อนเป็นแห่งแรก โดยอาศัยทั้งกำลังคนและกำลังทรัพย์ ของจวนหย่งอันโหว พอสบายพรรคตงเจียวได้ก็ไม่มีอะไรต้องพูดอีก จึง ไม่แปลกที่ตอนอยู่ในเมืองลิ่วอัน เต็งอันอี้จะร่วมมือกับพรรคตงเจียว สร้างสถานการณ์ลวงให้ฟูลันหยาดติดกับ

ลู่อือเซียนนิ่งเงียบไปอีดีใจหนึ่งแล้วเล่าต่อ "หลี่ป้ออวินบาดเจ็บหนัก แม้ข้าจะหาทางช่วยชีวิตไว้แต่ไม่อาจยืดอายุเขาต่อไปได้ เขาจึงมอบ ทั้งไข่มุกถ่านเออร์และแผนที่เส้นทางตามหาศาลเจ้าโบราณที่วาดขึ้นด้วย ตนเองให้แก่ข้า ทั้งยังเล่าเหตุการณ์การแย่งชิงตัวเร่งยาและไข่มุกถ่านเออร์ เมื่อในอดีตให้ข้าฟังทั้งหมด สิ่งเดียวที่ข้าคิดไม่ถึงก็คือห้าปีให้หลังคนที่ กลายเป็นตัวเร่งยาที่แท้คือฟูลันหยานั่นเอง ได้ยินว่าไข่มุกถ่านเออร์ ถูกบรรพชนชาวหยวนเหนือสาปแช่งไว้ จะทั้งก็ไม่ได้จะเอาไปเผาไฟก็ไม่ไหม้ ต่อให้ข้าเอาไปทั้งที่ใดก็ยากจะรับรองว่าจะไม่มีคนใจคดมาฉวยเอาไป สุดท้าย ยังคงทำให้ฟูลันหยาดต้องเดือดร้อนอยู่ดี สู้ความหาแหล่งที่มาให้พบแล้ว ทำลายเสียจะดีกว่า

ข้าพอจะรู้ศาสตร์แห่งฉีเหมินตุนจยาอยู่บ้าง หากไรรันทางจริงๆ ยังอาศัยแผนที่ของหลี่ป้ออวินตามหาศาลเจ้าแห่งนั้นได้ แล้วเข้าไปข้างใน ทำลายค่ายกลที่ต้องใช้ทั้งไข่มุกถ่านเออร์และเลือดจากหัวใจนั้นให้สิ้นซาก

พอการณ์กลับเป็นเช่นนี้...คนเหล่านี้ก็จะไม่ยากใช้ตัวพู่หลั่นหย่าหรือ ลูกหลานของนางมาเป็นตัวเร่งยาอีก นางก็จะอยู่รอดปลอดภัยไปชั่วชีวิต"

ในปากเขาเหมือนมีรสขมปร่าเอ่อขึ้นมา ดวงตาฉายแววเยือกเย็น มองดูผิวงว๊อย่างทำทนายแล้วพูดขึ้นเรียบๆ "นี่คือความเป็นมาของไข่มุก ถ่านเออร์ชินสุดท้าย ได้ทำผิง ท่านพอใจคำสารภาพของข้าแล้วหรือไม่"

ฟ้าใกล้แสง แสงแรกของวันส่องลอดเข้ามาทางหน้าต่าง ทุกคน มองดูลู่อี่เขียนด้วยสีหน้าสับสน ช่วงขณะหนึ่งไม่มีใครพูดอะไรเลย

หลี่โยวเหลือบมองลู่อี่เขียนที่กำลังทำทนายผิงอวี่ ไม่ต้องหันไปมอง ผิงอวี่ก็รู้ว่าเขาต้องไม่สบายใจแน่ จึงแบ่ปากอย่างไม่เห็นพ้อง การที่หลี่ป้อวีน เล่าเรื่องการลอบเข้าไปในดินแดนหยวนเหนือประหนึ่งว่าเป็นเรื่องง่ายดาย นั้นเป็นเพราะเมื่อสี่ปีก่อนเขาเป็นถึงเจ้าสำนักแห่งสำนักเซียวเหยา นับว่า เป็นคนที่เก่งกาจหาได้ยากทั้งในเชิงยุทธ์และความคิดอ่านวางแผนการ

หลี่ป้อวีนเข้าไปในหยวนเหนือและหาศาลเจ้าโบราณพบอย่างราบรื่น ไม่ได้หมายความว่าผู้อื่นจะทำได้เช่นเขา

ลู่อี่เขียนกลับคิดว่าลำพังตนเองเพียงคนเดียวก็จะทำลายค่ายกล ของศาลเจ้าโบราณสำเร็จ เพราะเข้าใจผิดไปว่าเรื่องนี้มิได้ยากเย็นอะไร ช่างไม่รู้จักรัประมาทตนจริง ๆ

ตอนที่เต็งอันอีเข้ามาในห้อง เต็งเหวินอิงก็สวมใส่เสื้อผ้าเรียบร้อย แล้ว กำลังนั่งเอามือเท้าคางอยู่หน้าโต๊ะ มองดูคนรับใช้เก็บห่อเสื้อผ้าและ สัมภาระ

เต็งอันอีกวาดตามองไปบนเตียง เห็นเสื้อผ้าแพรพรรณพับซ้อนกัน

เป็นตั้งๆ เครื่องประดับที่สวมใส่ประจำวันแยกเป็นกล่องๆ ดูยุ่งเหยิง
น่ารำคาญ สีหน้าก็บึ้งตึงฉับพลัน มองดูตั้งใจอย่างไม่ค่อยพอใจ
แค่เดินทางจากเมืองหลวงมาวันหนานเท่านั้น ไฉนต้องมีคนรับใช้
ติดสอยห้อยตามมากมายถึงเพียงนี้

หวนคิดถึงคำกล่าวที่ว่า 'สตรีประทีปโฉมงามก็เพื่อผู้ที่ตนชื่นชอบ'
ก็รู้สึกเสียดแทงใจ สีหน้ายิ่งหม่นหมอง เดิมทีจะบันดาลโทสะ แต่พอเห็น
ตั้งใจเหินอิงดูเหมือนกำลังเพลิดเพลินก็ไม่อาจติเตียนนางได้ จำต้องสะกด
อารมณ์ไว้

แอบครุ่นคิดในใจว่าบัดนี้เรื่องที่ตัวข้ามีไข่มุกถ่านเออร์อยู่ถูกเปิดโปง
แล้ว ไม่ว่าสำนักบุรพาหรือองค์กรกษัตริย์เสียแพรกัล้วนไม่มีทางปล่อยวางแน่
ถ้าปล่อยให้ตั้งใจเหินอิงเดินทางกลับเมืองหลวงเพียงลำพัง ก็ยากจะรับรองว่า
คนของทั้งสองฝ่ายจะไม่รู้ว่าข้าซ่อนไข่มุกถ่านเออร์ไว้กับตั้งใจเหินอิง แล้ว
หันไปเล่นงานนางแทน

แผนการในตอนนี้นี้จึงต้องให้นางร่วมเดินทางไปเชวียนผู้ด้วยกัน
อันที่จริงตั้งแต่ตอนที่อยู่จึงใจ เขาก็ควรตัดสินใจเด็ดขาดให้องค์กรกษ
คุ้มกันนางพาไปส่งเมืองหลวง ไม่น่ายอมตามใจแล้วพานางมาจินหลิงด้วย
เลย

ถ้ากลับเมืองหลวงไปตั้งแต่แรก จะเกิดเรื่องต่อมภายหลังได้หรือ
บัดนี้เฝ้าว่าล่าก่อกองจลาจล การเดินทางไปเชวียนผู้จะต้อง
ยากลำบากแน่ ที่อยากจะให้นางอยู่ห่างไกลจากไฟสงครามคงไม่อาจ
ทำได้แล้ว

ระหว่างเดินทางเขาทั้งต้องระวังป้องกันพวกสำนักบุรพา ทั้งต้อง

คิดหาทางลักพาตัวลู่อี่เขียน ที่น่าแค้นใจก็คือผิงอวี่ซึ่งเป็นคนเจ้าเล่ห์นัก เขาอุตส่าห์ติดตามมาตลอดทางก็ยังไม้อาจหาโอกาสได้

กว่าจะมาถึงจุดพักมาได้ไม่ง่ายเลย กำลังจะฉวยโอกาสลงมือ ใครเลยจะรู้ คงเพราะฟ้าบันดาล ดินอำนวย คนก็เป็นใจ ผิงอวี่จึงชิงตัดหน้าไปเสียก่อน

ถ้าในมือลู่อี่เขียนมีไข่มุกถ่านเออร์อยู่ชิ้นหนึ่งจริง ผ่านคืนนี้ไปเกินครึ่งคงจะตกอยู่ในมือผิงอวี่แล้ว

เขาไม่นึกอยากจะชิงกลับมา เพราะคงยากลำบากกว่าการฉกชิงจากมือลู่อี่เขียนมากนักอย่างไม่ต้องสงสัย

เต็งเหวินอิงเห็นสีหน้าเต็งอันอี่เครียดคล้ำจนน่าตกใจก็รีบลุกขึ้นสาวเท้าเข้าไปอยู่เคียงข้าง ถามไถ่ด้วยความเป็นห่วง "พี่รอง พี่ไม่สบายหรือ"

ตั้งแต่ได้รับบาดเจ็บกลับมาจากสำนักวันเหมยเมื่อคราวก่อน พี่รองก็รู้สึกเจ็บอกอยู่บ่อยๆ หลายวันมานี้เพื่อจะไม่ให้ใครดูออกจึงได้แต่ฝืนอดทนไว้ แสร้งทำเหมือนไม่ได้บาดเจ็บอะไร

เต็งเหวินอิงขยับเข้าไปใกล้ กลืนกายหอมละมุนของหญิงสาว ลอยเข้าจมูกเต็งอันอี่ ทั้งนางยังเกาะแขนถามไถ่อย่างอบอุ่นอ่อนหวาน หัวคิ้วเขาจึงคลายลงอย่างอดไม่ได้ ความคับข้องหมองใจสลายไปไม่น้อย

ห้าปีก่อนเขาแสร้งทำเป็นล้มป่วยหนัก วันๆ เอาแต่นอนชมอยู่กับเตียง รู้สึกเบื่อหน่ายอย่างมาก ก็ได้น้ำเสียงอ่อนหวานของเต็งเหวินอิงที่คอยช่วยประโลมใจ

หลายปีที่ผ่านมามีความรู้สึกหยอกเย้าเหมือนเล่นกับเด็กๆ ที่เขา

มีต่อนางได้แปรเปลี่ยนไปเป็นความปรารถนาในตัวหญิงสาว น่าเสียดาย
ที่จนกระทั่งบัดนี้เขายังไม่ได้แตะต้องนางแม้เพียงปลายนิ้ว ความรู้สึกที่
ทำได้เพียงมองแต่ไม่อาจลื้มลองเช่นนี้ช่างยากจะรับไหวจริงๆ

หากมีสักวันคำเรียก 'พี่รอง' นี้พ้นจากตัวเขาไปเสียทีก็คงดี

คิดได้เช่นนี้ก็หยกยิ้มมุมปาก กำลังจะพูดอะไร เติ้งเหวินอิงก็เหมือน
ได้ยินอะไรบางอย่าง ดวงตาพลันนิ่งไป สีหน้าแปรเปลี่ยนเป็นเลือนลอย
ทันใด

ในใจเขากรุ่นโกรธจับพลัน ไม่ต้องหันไปมองก็รู้ได้ว่าเติงเหวินอิง
คงได้ยินเสียงผิงอวี่แว่วมาจากชั้นล่าง ใจทั้งดวงก็ล่องลอยตามไปตรงนั้น
อย่างไม่รู้ตัว

ไหนเลยจะมีแก๊ใจคิดฝันอะไรได้อีก สีหน้าเขาเคร่งเครียดเล็กน้อย
ดั่งมีอนางที่เกาะแขนออก ชมอารมณ์โกรธไว้แล้วเร่งนาง "ไม่ต้องมัวไถ่เอื้อ
รีบเก็บข้าวของ จะออกเดินทางกันแล้ว ต่อไปเราจะไปยังเขวียนฝู ขุนนาง
สำคัญทั่วราชอาณาจักรจะไปที่นั่นกันเกือบหมด ท่านพ่อของเราก็คืออยู่ในนั้น
ด้วย ขอเตือนให้เจ้าวางความคิดไว้กับเรื่องที่สมควร"

เติงเหวินอิงโบหน้าแดงชาน กัดริมฝีปากอย่างเก้อเขินแกมขุ่นเคือง
อยากพูดแก้ต่างให้ตนเองสักหน่อย เติ้งอันอี้ก็เปิดประตูเดินกลับไปยัง
ห้องข้างๆ โดยไม่เหลียวหลังเสียแล้ว

122

ท้องฟ้าข้างนอกยังมีแดดอยู่เลยตอนที่แม่นมหลินปลูกฟุหลันหย่า
พอลูกขึ้นแล้วฟุหลันหย่าก็นั่งอยู่ตรงขอบเตียง เห็นฟูกที่นอนพับเก็บ
เรียบร้อยบนพื้นหน้าเตียงก็รู้สึกหายง่วงเป็นปกติถึงรู้ว่าเมื่อคืนฝังอ้วไม่ได้มา
นางก็อดรู้สึกเจ็บปวดใจไม่ได้

ขณะที่แปรงผมล้างหน้าหลินก็ร้องเรียกอยู่นอกห้องหลายครั้ง
ท่าทางเหมือนรีบร้อน สองนายบ่าวจึงไม่กล้าชักช้า รีบเอาอาหารแห้ง
ที่หัวหน้าจุดพักมาให้คนนำมาส่งใส่ห่อสัมภาระแล้วรีบลงไปชั้นล่าง

เดินทางมาถึงดินแดนทางเหนืออากาศจึงไม่อบอุ่นสว่างไสวเหมือน
ดินแดนทางใต้ สายลมฤดูหนาวพัดพาเมฆฤดูร้อนพัดพาเข้าสู่ หนาวเหน็บ
เสียดกระดูกยิ่งนัก

แม่นมหลินเกรงว่าฟุหลันหย่าจะถูกความเย็น นอกจากจะนำเสื้อผ้า
บุไผ่ฝ้ายมาลัดเปลี่ยนให้คุณหนูแล้ว ยังหยิบเสื้อคลุมกันหนาวด้วย

ชนเพียงพอนติดมือมาด้วย พอเดินออกมาที่ลานเรือนแล้วจึงนำมาห่มให้
คุณหนู

ที่จริงเสื้อคลุมตัวนี้ไม่เหมาะกับฐานะในยามนี้ของฟูหลันหย่า แต่
ยังดีที่ด้านนอกของเสื้อคลุมทำจากผ้าทอยกดอก เป็นสีน้ำตาลอมเหลือง
พอนำมาสวมท่ามกลางสภาพอากาศขมุกขมัวจึงไม่นับว่าสะดุดตามากนัก

ลานกลางจุดพักม้ากว้างขวางมาก รองรับคนได้นับร้อย

ชาวยุทธ์สำนักจีนและคนอื่นๆ ต่างยืนอยู่กลางลานอย่างเงียบสงบ
คอยตั้งใจฟังการจัดการอยู่เงียบๆ ไม่ได้พูดคุยนะไรกันเลย

ไฟสงครามใกล้จะปะทุอยู่รอบร่อ คราวนี้สถานที่ที่พวกเขาเร่งรีบ
ออกเดินทางไปมิใช่เพียงแค่สถานที่แห่งหนึ่งเท่านั้น แต่เป็นสมรภูมิที่ต้อง
ต่อสู้ประหัตประหารกับทหารม้าเหมิงกู่

พอคิดว่าจะได้ตัดหัวพวกตัวต๊อที่มารุกรานชายแดนหลายปีด้วย
มือตนเอง ก็แทบจะรู้สึกได้ว่าเลือดในกายกำลังพลุ่งพล่าน ในอกยิ่งคุกรุ่น
ด้วยแรงกระเหียนกระหือรือ

เห็นสองนายบ่าวเดินออกมา จีนหย่งที่ยืนอยู่ด้านหน้าทุกคนก็หันไป
พยักหน้าพลางส่งยิ้มให้นาง

ฟูหลันหย่ายิ้มน้อยๆ พลงยอบกายคำนับตอบ

เดิมทีจีนเยียนซูกำลังหารื้อกับพวกผู้อาวุธไป พอได้ยินเสียงฝีเท้า
ก็เอามือไพล่หลังแล้วหันไปเหลือบมองฟูหลันหย่า เห็นนางพยักหน้าน้อยๆ
ให้ตนเองแล้วเดินผ่านไปอย่างชดช้อย กิริยาท่าทางเรียบร้อยสง่างาม
อย่างบอกไม่ถูก แม้จะสวมเพียงเสื้อคลุมสีพื้นๆ เรือนผมก็ได้แต่งด้วย
เครื่องประดับ แต่ยังคงงดงามดูๆ ไข่มุกเสมือนหยก ราศีสว่างไสวจนยากที่จะ

ไม่เห็นไปมอง

เขาถึงกับลืมหักษากิริยาเสียสนิท ทอดสายตาเหม่อมองตามไปอย่าง
ไม่อาจจดใจเหว พอนางเดินผ่านไปแล้วยิ่งค่อยจ้องมองเสื้อคลุมที่นาง
สวมอยู่ ก็เกิดนึกสงสัย จำได้ว่าเขาเคยใส่ใจมองดูห่อสัมภาระที่สองนายบ่าว
พกพานำมาด้วย เท่าที่จำได้ทั้งสองมีห่อผ้าเพียงห่อเดียวที่ดูตาขยิบสามัญ
ดูแล้วไม่น่าใหญ่พอจะใส่เสื้อคลุมตัวใหญ่เช่นนี้ลงไปได้

ครุ่นคิดอยู่สักพักก็หันไปมองผิงอวี่ที่กำลังเดินลงมา ในใจพลัน
กระจ่างขึ้นมาหลายส่วน

ดูจากสถานการณ์ของฟูลันหยานในยามนี้ นอกจากได้รับอนุญาต
จากผิงอวี่แล้ว ใครก็ไม่อาจช่วยจัดแจงเรื่องเสื้อผ้าเครื่องแต่งกายให้นาง
ได้อย่างลับๆ โดยไม่มีผู้ใดรู้เห็น

เสื้อคลุมตัวนั้นสีพื้นๆ ทั้งกันหนาวได้และไม่ระคายตา เห็นได้ว่า
ผิงอวี่รู้จักใส่ใจใคร่ครวญอย่างแท้จริง เพื่อจะได้ดูแลฟูลันหยานอย่าง
ไม่ให้ใครล่วงรู้

ฉับพลันเหมือนมีรสชาติหลากหลายประดังขึ้นในใจเขา จะว่ากันถึง
ความจริงใจที่มีต่อนาง ตัวเขาคิดว่าตนเองก็จริงใจไม่แพ้ผิงอวี่ แต่ใครเล่า
ให้ผิงอวี่มีโอกาสมากกว่าเพราะได้ใกล้ชิดนาง ต่อให้เขาอยากจะทำอะไร
ฟูลันหยานบ้างก็หาโอกาสเช่นนั้นไม่ได้เลย

ที่ยิ่งทำให้เขาเศร้าหมองก็คือดูจากท่าที่ต่างๆ ในช่วงที่ผ่านมา
ฟูลันหยานก็ดูเหมือนจะมีใจโน้มเอียงไปหาผิงอวี่นานแล้ว ในสายตานาง
ไม่มีแม้แต่เงาของเขายู่เลย

ต่อให้สักวันเขามีโอกาสได้สำรวจภาพความในใจที่มีต่อนาง ก็เกรงว่า

คงจะทำให้นางโกรธเคืองและไม่พอใจเท่านั้น

เรื่องมาถึงวันนี้แล้ว เขาได้แต่หวังว่าฝิงอวี่จะมีน้ำใจจริงต่อ ฟู่หลันหย่า พอเดินทางถึงเมืองหลวงแล้ว จะจัดอุปสรรคต่างๆ ลงได้จากนั้นรับฟู่หลันหย่าเป็นภรรยา หากเป็นเช่นนั้น แม้จะรู้สึกปวดใจ แต่อย่างน้อยก็เป็นความพ่ายแพ้ที่เขายอมรับ

ถ้าฝิงอวี่กล้าคิดเป็นอื่น...ดวงตาเขามีประกายหิ่ยมเกรี้ยววาทขึ้น ขับพลัน ต่อให้ต้องใช้กำลังของทั้งสำนักจีน เขาก็จะแย่งชิงตัวคุณหนูฟู่กลับมาให้ได้ จะไม่ยอมให้นางต้องถูกหยามหมิ่นให้เจ็บช้ำน้ำใจ

แม้ตนเองจะยับยั้งชั่งใจไปแล้ว แต่หัวใจของเขายังเจ็บหน่วงร้าวกับ ถูกถ่วงไว้ด้วยหินก้อนใหญ่ รู้สึกเศร้าหมองอึดอัดคับข้องไปหมด ไม่รู้ว่าการตัดสินใจร่วมขจัดนิกายเงินหั่วตอนอยู่ที่ลิวอันนั้นที่แท้เป็นการตัดสินใจ ถูกหรือผิดกันแน่

ในสายตาของเขาฟู่หลันหย่ามีแต่ความดั่งาม ถ้าไม่เคยพบนาง มาก่อนเขาก็คงไม่มีความคิดฝันเพื่องอันว่างเปล่า ตลอดทางต้องทน ลี้มรสขมเพื่อนของการโยยหาแต่ไม่อาจไขว่คว้ามา ต่อจากนี้ไปแม้สัก อยากจะพบพานหญิงสาวที่มีจิตใจสูงส่งและบริสุทธิ์เยี่ยงนี้ก็คงไม่อาจ ได้พบเจออีก

สิ่งเดียวที่ปลอบประโลมใจเขาไว้ก็คือครั้งนั้นเพราะเกิดเหตุร้ายขึ้น กับเขา จึงได้กินยาชื่ออวี่นที่ฟู่หลันหย่ามอบให้ บัดนี้กำลังภายในร้าวกับ คลื่นน้ำหลากถาโถมลงสู่มหาสมุทร นับวันมีแต่เพิ่มพูนขึ้นอย่างไร้ขอบเขต ประกอบกับพื้นฐานวิชาการระบี่ที่แข็งแกร่ง ต่อไปภายหน้าในยุทธภพคงยากจะมีใครต่อกร นับว่าเป็นนิมิตหมายอันดี

ฟูหลันหย่าไม่ได้รู้เลยว่าเพียงชั่วขณะที่ได้สบตากัน หลังจากนางหันหลังจากไป ฉินเยียนชู่จะครุ่นคิดเรื่องราวต่างๆ ตั้งแต่อดีตถึงอนาคตได้มากมายเพียงนี้ นางรู้เพียงว่าไม่ไกลออกไปมีสายตาของเต็งเหวินอิงซึ่งแวดล้อมด้วยเหล่าคนรับใช้ของจวนหย่งอันโหวกำลังจับจ้องมาอย่างประสงคร้าย

ทุกครั้งที่ได้พบเต็งเหวินอิงผู้นี้ นอกจากเสื้อผ้าเครื่องประดับบนตัวที่ไม่เคยซ้ำกันแล้ว สิ่งที่ทำให้นางจดจำได้ไม่ลืมก็คือความเป็นปรปักษ์อันเข้มข้นจากแววตาของเต็งเหวินอิง

เดินไปได้สักระยะนางก็เหลือบเห็นทางหางตาว่าเต็งเหวินอิงยังจ้องมองมา ก็อดจะแอบขมวดคิ้วไม่ได้ แม้วก่อนบิดาจะถูกขับออกจากตำแหน่งแล้วโยกย้ายให้ไปอยู่วินหนาน สกุลฟูจะอาศัยอยู่ในเมืองหลวงมาตลอดแต่บิดาไว้ตัวอย่างทะนง น้อยมากที่จะไปมาหาสู่กับพวกตระกูลชั้นสูงที่มีชื่อเสียงอย่างพวกจวนหย่งอันโหวหรือจวนซีผิงโหว เท่าที่นางจำได้ตัวนางเองไม่เคยเจรจาวิสาสะกับพวกสกุลเต็งมาก่อน

ไม่รู้ว่าที่แท้ตนเองเคยทำผิดอะไรต่อคุณหนูเต็งผู้นี้

เดินไปถึงประตูอย่างสงบ ฟูหลันหย่าก็ได้ยินเสียงฝีเท้าดังแว่วมาทางด้านหลัง จู่ๆ นางพลันรู้สึกอะไรใจ จึงหันไปมองเต็งเหวินอิงด้วยสีหน้าเรียบเฉยก็เห็นอีกฝ่ายเป็นหน้าไปตั้งแต่เมื่อใดไม่ทราบ กำลังกระซิบกระซาบอะไรบางอย่างกับคนรับใช้ข้างๆ ไม่ยอมหันไปมองทางฝั่งนี้

นางนั่งเงียบไปอึดใจหนึ่ง ค่อยๆ ถอนสายตากลับมา จ้องมองหลังมือขาวผ่องเนียนละเอียดของเต็งเหวินอิงที่กำลังกุมกระชับชายเสื้อคลุมกันลมดูจากข้อนิ้วที่ขาวซีด เหมือนว่าเต็งเหวินอิงจะออกแรงมากเกินไป

สักหน่อย

นางเข้าใจได้ทันที อดจะหวนนึกถึงตอนที่อยู่ในโรงเตี๊ยมที่เมืองลั่วอันไม่ได้ สองพี่น้องสกุลเต็งพักในห้องฝั่งตรงข้าม ทุกครั้งที่เต็งเหวินอิงได้พบ ผิงอวี่ตรงทางเดินโดยบังเอิญ นางดูเหมือนจะมีท่าทีกระวนกระวายอยู่บ้าง ตอนนี้อะไรๆ ดู เงื่อนงำน่าสงสัยเหล่านี้ก็น่าคิดจริงๆ

คิดไปพลางเดินไปถึงหน้ารถม้า ตอนที่เลิกม่านขึ้นรถ เพราะกำลังครุ่นคิดเลื่อนลอยจึงอดจะชะงักก็ทำไม่ได้ แล้วเหลือบมองไปที่ผิงอวี่ เห็นเขานั่งหันหน้ารับสาวทำเดินไปถึงม้าตัวที่อยู่ข้างรถ รับสายบังเหียนที่ผู้ใต้บังคับบัญชายื่นให้แล้วพลิกร่างกระโดดขึ้นหลังม้า ได้ขอบตาตุ่มดำคล้ำเล็กน้อย มองออกมาเมื่อคืนคงไม่ได้นอนทั้งคืน

พู่หลันหย่าเห็นชัดถนัดตาแต่ยังรู้สึกไม่แน่ใจ ดูจากกิริยาท่าทางต่างๆ ที่เต็งเหวินอิงเผยให้เห็น อีกฝ่ายจะต้องมีเรื่องราวบางอย่างที่พัวพันกับ ผิงอวี่แน่ แต่ไม่รู้ชัดว่าสถานการณ์ที่แท้จริงเป็นเช่นไร น่าเสียดาย ผิงอวี่ไม่เคยเล่าเรื่องนี้ให้นางรู้เลย ทั้งนางเองก็ไม่สะดวกจะสอบถามอย่างอ้อมๆ จากพวกหลินหมิน...

เวลานี้เองมีเสียงจ่อแจดังขึ้นที่ปากประตู คนของสำนักฉินและสำนักสิงอู่พากันทยอยออกมาแล้ว

แม้แต่หลินจื่อเชียน หลินจื่อเจิงกับภรรยาก็อยู่ในกลุ่มนั้นด้วย

ทุกคนขึ้นหลังม้าตรงปากประตูแล้วก็ออกเดินทางไปยังเมืองเซี่ยนฝูอย่างเอิกเกริก

ความภาคภูมิใจที่ได้ปกป้องชาติของบุรุษชาวจีนเป็นเรื่องที่มีเกียรติ ทุกคนจึงคิดมากกว่าตอนที่เดินทางล่องเรือมา เหล่าผู้อาวุโสเช่นผู้อาวุโสไป

นั่งบนหลังม้า คอยเป็นต้นเสียงร้องเพลงอย่างอีกเหมิ บทเพลงที่ขับขานนั้น
เรียบง่ายเนื้อหาตรงไปตรงมา เจือเศร้าแต่ไม่หดหู่ แตกต่างจากเสียงเป่าขลุ่ย
ดีดพินยามบ้านเมืองสงบสุข หากแต่เต็มไปด้วยเสียงกังวานดูฉาบและ
กลองตีอีกทีในสมรภูมิ ฟังแล้วหนาวสะท้าน

ผ่านไปสักพักเหล่าศิษย์สำนักต่างก็เคลิบเคลิ้มจนอดไม่ได้ต้องร้องคลอ
ตามไป

ฟุหลันหยานั่งอยู่ในรถม้าอย่างเรียบร้อย นางได้ยินเสียงเพลง
ด้านนอกก็หลับตาพักผ่อนครู่หนึ่ง นึกถึงเส้นทางสายกว้างเบื้องหน้า การไป
ชวนผู้ครานี้ไม่รู้ว่าจะโค่นหัวหลังสำเร็จหรือไม่ ถ้าไม่...ก็แทบไม่ต้องพูดถึง
การแก้แค้นให้มารดาเลย แค้นนางกับพวกผิงอวี่จะรอดกลับมาได้อย่างไร
ปลอดภัยหรือไม่ก็ยังเป็นปัญหา

นางมีแต่เรื่องให้ครุ่นคิดกังวล จึงหยุดคิดเรื่องเต็งเหวินอิงไว้ก่อน
เดินทางไปได้สักระยะ ตอนที่มาถึงเส้นทางบนภูเขาที่ขรุขระทุรกันดาร
สายหนึ่ง จู่ๆ ก็มีกลุ่มชายฉกรรจ์กว่าร้อยคนแต่งกายทะมัดทะแมงปรากฏตัว
ขึ้นอย่างไม่ให้ลุ่มให้เสียง

คนที่ขี่ม้าสองคนหน้าสุด คนหนึ่งโบหน้าขาวไร้นวดเครา อายุราว
ห้าสิบปี ร่างท้วม สีหน้ายิ้มแย้ม

อีกคนทุกคนต่างคั่นหน้าคั่นตากันดี เขานั่งบนหลังม้าอย่างสง่างาม
น่าเกรงขาม ทัวร่างราวกับขีดเขียนไว้ด้วยคำว่า 'ไร้เทียมทาน' ดวงตา
ดูเฉยเยวจับจ้องผิงอวี่อย่างไม่ประสงคดีย ก็คือหวังชื่อเจานั่นเอง

"ได้เท่าผิงคงเดินทางอย่างราบรื่น" ขันที่ร่างท้วมผู้นั้นประสานมือ
คำนับ "ตั้งแต่จากกันที่เมืองหลวงก็ไม่ได้พบกันนานทีเดียว"

ผิงอวี้อีกดาบชี้ชวนออกมาจากเเว มองดูชั้นที่ผู้้นั้น ยิ้มเอ่ยว่า "ท่านชั้นที่หลิอี้เตอ ล่าปากท่านแล้วที่ต้องเดินทางตามหลังพวกข้ามา อย่างหลบๆ ซ่อนๆ เกรงว่าคงไม่ได้นอนหลับเต็มตื่นสักคืน วันนี้มีอะไร จึงได้ยอมออกหน้ามาทักทาย"

หลิอี้เตอถูกผิงอวี้อี้เปิดโปงว่าพูดต่อหน้าต่อตาเช่นนี้ สีหน้า กลับไม่แปรเปลี่ยนแม้แต่น้อย เพียงหัวเราะเสียงดังแล้วว่า "ได้ทำผิงเป็น คนชอบพูดเล่น ข้าเองก็รับคำสั่งมาทำภารกิจ หากมีอะไรที่ล่วงเกินไปบ้าง ได้เท่าก้อย่าได้ถือสาเลย..."

"มัวพูดเหลวไหลไร้สาระกับเขาอยู่ได้!" หวังซื่อเจาสีหน้าชั่วร้าย หันไปขีดหน้าใส่ผิงอวี้อี้ "หวังกงกงสั่งการไว้ สิ่งที่เขาต้องการ บัดนี้อยู่ในมือ ของเจ้ากับเต็งอันอี้แล้ว ล่าปากพวกเจ้าที่ช่วยรวบรวมให้จนครบ จึง ได้ให้พวกข้ามารับไป หวังกงกงเร่งรัดมา ดังนั้นไม่ต้องพูดจาให้มาก ความ จงรับนำทั้งคุณหนูพี่และไข่มุกถ่านเออร์ส่งมอบให้พวกข้าเสียดีกว่า!"

ผิงอวี้อี้กระตุกมุมปาก หัวเราะหยันพลางว่า "ของก็อยู่ตรงนี้แล้ว ดูซิว่าพวกเจ้ามีชีวิตมาแลกเปลี่ยนหรือไม่"

ว่าแล้วสายตาก็เป็นประกายกร้าว ผิงอวี้อี้ระจิ้นขึ้นจากหลังม้า ทำร่างว่องไวดุจเหยี่ยว ตวัดดาบแทงใส่หลิอี้เตอ กระบวนทำนองว่องไว อย่างยิ่งยวด เห็นได้ชัดว่าเวลาเพียงไม่นานวรยุทธ์ของผิงอวี้อี้ก็ก้าวหน้าขึ้น อย่างมากทีเดียว

คนอื่น ๆ ที่เหลือไม่มัวแต่ตะลึงงัน ต่างรีบชักกระบี่ออกจากฝักแล้ว จัดวางกำลังตามที้นัดหมายไว้ล่วงหน้า ทุกคนเข้าประจำที่ ตรงเข้าไปฆ่าฟัน คนของสำนักบูรพาที่ประดังเข้ามาจากทุกทิศทุกทาง

123

หลิวอี้เต๋อทำตามทีหวั่งหลิงแนะนำ ตลอดการเดินทางนี้ล้วนใช้กลยุทธ์ 'ทำทีซิงซิงในที่แจ้งแต่ที่จริงอ่อนข้อให้' กับพวกผิงอวี่มาตลอด

ผิงอวี่มีวิธีการจัดการที่ชาญฉลาด หากอยากจะรวบรวมไข่มุกทั้งสี่ชิ้น อย่างราบรื่น ตามความเห็นของหลิวอี้เต๋อแล้วก็เชื่อว่าทำไม่ได้ ชั่วคราวนี้ ไม่ว่าไข่มุกถ่านเออร์จะอยู่ในมือใคร ก็ปล่อยให้ผิงอวี่เป็นคนช่วงชิงมาให้หมด แล้วกัน

เรื่องที่ทำให้หลิวอี้เต๋อยินดีเป็นอย่างยิ่งก็คือผิงอวี่เป็นคนแข็งแกร่ง มาตลอด ต่อให้รู้ทั้งรู้ว่าหวังกงกิดจะทำอะไร เขาก็จำเป็นต้องใช้วิธีหนามยอก เอาหนามบ่ง ฮึดสู้เพื่อรับศึกครั้งนี้ เปลี่ยนให้ตนเองเป็นฝ่ายรุกแทนที่จะ เอาแต่ตั้งรับอย่างเดียว

ดังนั้นไม่ว่าณิกายเงินหมั้วที่อ้วนหนาน หรือนิกายเงาเว่ยที่จินหลิง ทุกครั้งที่เกิดเหตุขึ้น อย่างมากหลิวอี้เต๋อก็แค่เติมพื้นสัณนิทโหมไฟสักหน่อย

เท่านั้น ส่วนมากแล้วเลือกจะเป็นเพียงผู้ชม

นอกจากนี้เขากับหวังกงเก็งเห็นพ้องต้องกันนานแล้ว หากคิดจะพึ่งพาความสามารถของหวังซื่อเจา การฉวยโอกาสขณะที่ทุกสิ่งอยู่ภายใต้การจับจองของผิงอวี่ก็แตกต่างกับคนโง่ที่คิดเพื่อฝัน ยิ่งไม่ต้องพูดถึงการแย่งชิงไข่มุกถ่านเอิร์มมาจากเหล่าสำนักต่างๆ ในยุทธภพที่หลบอยู่แต่ในที่ลับตาเหล่านั้นด้วย

ดังนั้นตลอดการเดินทางนี้เขาจึงไม่เคยคาดหวังอะไรเลยจากหวังซื่อเจา เพียงขอให้หวังซื่อเจาไม่ก่อเรื่องวุ่นวายขึ้นมา คอยติดตามอยู่ข้างกายผิงอวี่อย่างสงบเสงี่ยมและคอยส่งข่าวสารกับความเคลื่อนไหวของผิงอวี่เป็นครั้งคราว เพียงเท่านั้นเขาก็ปลื้มแทบแย่แล้ว

นี่เป็นเหตุผลที่หลิวอู๋เต๋อตัดสินใจอย่างฉับพลันที่จะถ่ายทอดวิชาเบญจพิษให้แก่หวังซื่อเจาเมื่ออีกฝ่ายถูกแทงที่โรงเตี๊ยมเมืองลิ่วอัน

เพราะเมื่อครั้งยังอยู่ในเมืองหลวง หวังกงเก็งกำชับนักหนากับเขาว่า จะต้องใช้งานหนักทุกตัวให้คุ้มค่า ต้องไม่ปล่อยทิ้งเสียเปล่าเป็นอันขาด

ถ้าหวังซื่อเจาต้องบาดเจ็บหนักจนเดินทางต่อไปไม่ได้ก็หมดประโยชน์ทำไม่ได้แม้แต่งานรวบรวมข่าวสาร

พอถ่ายทอดวิชาเบญจพิษให้แล้ว หวังซื่อเจาซึ่งยังอายุน้อยร่างกายแข็งแรง เพียงสองเดือนก็ฝึกฝนวิชาเบญจพิษได้ถึงขั้นที่ห้า เพียงพอแล้วที่จะต่อกรกับชาวยุทธ์แถวหน้า

ส่วนตัวเขานั้นฝึกฝนวิชาเบญจพิษมาได้หลายปีแล้ว ด้วยวรยุทธ์ของเขาในตอนนี้อย่างทอดสายตามองไปทั่วหาล้า นอกจากจินหลุกยแห่งจินหลิง หลินจื่อเจิงแห่งจูเจิง ก็มีเพียงวรยุทธ์ของหวังกงเก็งเท่านั้นที่ยัง

เหนือกว่าเขา

ดังนั้นด้วยความคิดอันเปี่ยมด้วยความเชื่อมั่นนี้ พอเห็นผิงอวี่แกว่งดาบ
แทงใส่ตนเองอย่างดุเดือดและรวดเร็ว จึงเป็นครั้งแรกที่เขาเกิดความรู้สึก
หวั่นไหวสั่นกลัว

เขาเกือบจะลืมเรื่องที่หวังซื้อเจามาเอาไว้ฟังเมื่อสองสามวันก่อน
เสียสนิท ไม่รู้ว่าด้วยเหตุผลกลใด กำลังภายในของผิงอวี่จึงรุดหน้าไป
อย่างมาก อีกทั้งกำลังภายในที่อีกฝ่ายได้ฝึกฝนก็แตกต่างอย่างสิ้นเชิงจาก
วิชาเบญจพิษที่แสนชั่วร้าย ไม่เพียงท่วงท่าสง่าผ่าเผย ยังดูเหมือนจะด้าน
วิชาเบญจพิษได้ด้วย...

คมดาบแผ่ด้วยความเหี้ยมเกรียมตรงรี่เข้าใส่อย่างแข็งแกร่งราว
ความเป็นความตายห่างเพียงเส้นกันบางๆ เท่านั้น

เขาไม่มีเวลาจะฟุ้งซ่านอีกแล้วจึงหวั่นระหึห่า แล้วเคลื่อนไหวร่าง
อย่างน่าประหลาด ตะแคงลงจากหลังม้า

ทางด้านคนจากจวนหย่งอันโหวกก็ถูกคนของสำนักบูรพาล้อมไว้
เช่นกัน

ศึกสงครามเกิดอย่างกะทันหัน ตั้งแต่มณฑลจ้อลี่ทางเหนือลงมา
ทางใต้บัดนี้ประกาศใช้กฎอัยการศึกแล้ว

แม้ตั้งอันใดตั้งใจอยากกลับไปเมืองหลวงระดมคนมารับมือสำนักบูรพา
ทว่าเนื่องจากข่าวสารถูกสกัดกั้น จึงไม่อาจส่งจดหมายออกไปได้ทัน

ด้วยเหตุนี้กำลังคนในมือเขาเท่าที่เห็นจึงมีเพียงองครักษ์ของ
จวนหย่งอันโหวกและคนของพรรคตงเจียวกลุ่มหนึ่งเท่านั้น

เขาเคยลิ้มรสชาติการใช้ชีวิตท่ามกลางกลิ่นคาวเลือดมาแล้ว จึงคุ้นเคยกับการเตรียมตัวให้พร้อมทุกอย่างก้าว ไม่เคยคิดจะนั่งรอความตาย ดังนั้นหลังจากได้รับบาดเจ็บที่สำนักวันเหมยแล้วจึงมิได้ปิดบังเรื่องที่ตนเองมีความเกี่ยวข้องกับนิยายเจิ้นหมั่ว แต่นำป้ายคำสั่งที่ชิงมาจากมือผู้คุมกฎซ้ายและป้ายคำสั่งของตนเองออกมาใช้ เรียกกระดมกำลังพลสาวกนิยายเจิ้นหมั่วในแถบเจียงหนานทั้งหมดได้ในชั่วระยะเวลาเพียงสั้นๆ ให้มารวมตัวกันที่จินหลิง

รวมกับพรรคตงเจี๋ยวและองค์กรรักของจวนหย่งอันโหว กำลังพลสามสายในมือเขามารวมอยู่ในที่เดียวกัน กันนับได้ว่าไม่ตกเป็นรองอีกแล้ว

เมื่อคนของสำนักบูรพามาล้อมไว้ เขาก็หยิบขลุ่ยสั้นเลาหนึ่งมาวางขีดปาก แล้วเป่าออกมาดังหวีดแหลมสั้นๆ พอสั่นเสียงขลุ่ย สาวกนิยายเจิ้นหมั่วที่ชุมนุมอยู่รอบๆ ก็ทยอยกันปรากฏตัวขึ้นมาดูจนอ้อมไม้แท่งยอดขึ้นจากเนื้อดิน

ด้านหลังเหล่าสาวกนิยายมีหวังซุสลอน ผุ่งสูงส่งเสียงซู่ฟู่ๆ ไม่ขาดสาย จำนวนมหาศาลดูน่าครั่นคร้ามยิ่งนัก พวกมันหลังไหลเข้ามาดูจลั่นทะเลสีดำมะเมื่อม

เดิมที่เต็งเหวินอิงนั่งอยู่ในรถ หวนนิกถึงสถานการณืตอนได้พบกับ ผิงอวี่ที่จุดพักม้าก่อนหน้านี้

ขณะมองผ่านม่านหมวกแพร นางเฝ้ามองเสื้อผ้าที่ผิงอวี่สวมใส่เข้านี้ ทำท่างามเขาพูดคุยกับผู้คนทุกอากัปกิริยา เห็นสีหน้าเขาเห็นอยล้าอย่างชัดเจน

นางย่อมรู้ว่าผิงอวีพยายามจะไม่หันไปมองฟูหลันหย่าให้มากเกินไป ตั้งแต่ต้นจนบัดนี้ ทุกครั้งที่คิดถึงเรื่องนี้ ในใจนางก็รู้สึกหนาวเยือกขึ้นทันที

การกระทำเช่นนี้หมายความว่าอะไร นางเข้าใจอย่างแจ่มแจ้ง มีเพียง คนที่ใส่ใจจดจ่อกับคนผู้หนึ่งอย่างแท้จริง จึงจะพิจารณาทุกรายละเอียด ได้อย่างรอบด้านเช่นนี้

แน่ละ นางย่อมหงุดหงิดไม่พอใจ

ตอนที่อยู่เมืองหลวงนางเคยพยายามคิดหาทางสืบเรื่องส่วนตัว ของเขา จึงได้รู้ว่ามารดาของเขาเคยจัดให้มีสาวใช้รูปงามสองนางไว้ให้ ใช้สอยในห้องหับ แต่ผ่านไปหนึ่งปีสองสาวใช้ก็ยังไม่เคยได้เปิดหน้า*

ที่เมืองหลวง สถานที่ที่มีแต่สิ่งยวนตาชั่วใจ ผิงอวีกลับแทบไม่เคย เพียวเล่นเยี่ยงหนู่มเจ้าสำราญ

เพราะเหตุนี้แม้ผิงอวีจะยังไม่ยอมตอบรับเรื่องแต่งงานกับนาง นางก็มิได้รู้สึกร้อนใจมากเท่าเวลานี้

ความรู้สึกพึงพอใจอย่างลับๆ นี้ถูกทำลายจนย่อยยับเมื่อนางได้เห็น กับคำว่าผิงอวีไปซื้อเสื้อผ้าให้ฟูหลันหย่าเมื่อครวก่อน ที่แท้เขามีใจว่า ไม่ยอมเข้าใกล้หญิงสาว เพียงแต่ยอมเข้าใกล้หญิงอื่นที่ไม่ใช่นางเท่านั้นเอง

คิดถึงตรงนี้ความริษยาอันเข้มข้นก็ท่วมท้นขึ้นมาในอก

นางจำได้ว่าตอนอายุได้แปดขวบ มีครั้งหนึ่งมารดาพานางไปร่วมงานเลี้ยงที่จวนซีผิงโหว

อากาศยามวิตรสดีสดใสเจิดจ้า สายลมพัดมาแผ่วเบา นางกับ

* เปิดหน้า ถือเป็นธรรมเนียมเกี่ยวกับการแต่งงานของจีน เมื่อหญิงสาวจะแต่งงาน จะมีการให้ญาติที่เป็นหญิง ซึ่งแต่งงานแล้ว และมีชีวิตแต่งงานที่เรียบร้อยสมบุญมาช่วยแต่งหน้าแต่งผมเพื่อเป็นสิริมงคล ชีวิตหนึ่ง หญิงสาวจะ 'เปิดหน้า' เพียงครั้งเดียวเท่านั้น

พวกพี่สาวน้องสาวเล่นว้าวกันที่สวนดอกไม้ด้านหลังของจวนสกุลผิง

สวนดอกไม้ของจวนสกุลผิงทั้งกว้างใหญ่และงดงาม นางปล่อยว้าวรูปสาวงามขึ้นฟ้าได้สักพัก ไม่ทันระวังว้าวจึงหลุดมือ ว้าวกระดาศถูกลมพัดจนไปติดอยู่บนยอดต้นไม้หว ผ่านไปพักหนึ่งยังหาทางเอาลงมาไม่ได้ ในลานบ้านด้านในก็ล้วนมีแต่พวกคุณหนู ไม่มีใครที่จะปีนต้นไม้ขึ้นไปเก็บว้าวลงมาได้

ขณะกำลังตามพวกแม่เฒ่าให้ช่วยเอาบันไดมา ก็มีหนุ่มน้อยอายุราวสิบสองสิบสามปีปรากฏตัวขึ้นบนยอดกำแพง เห็นว้าวกระดาศก็กระโดดตัวเบาหวิวขึ้นไปถึงยอดไม้ หยิบว้าวลงมาให้

เพียงมองปราดเดียวนางก็นึกออกว่าหนุ่มน้อยรูปงามผู้นั้นคือผิงอวี่ จึงทั้งเกอเขินทั้งว้าวุ่นใจขึ้นมาทันที นางยืนนิ่งอยู่กับที่ บิดผ้าเช็ดหน้าอย่างตื่นเต้น จ้องมองเขาเดินเข้ามาใกล้

เดิมทีคิดว่าเขาจะเหมือนนางที่พอจะจดจำกันได้ว่าเป็นคู่หมายของตนเอง ใครเลยจะรู้ เขาเพียงยิ้มให้แล้วยื่นว้าวกระดาศให้แม่เฒ่าที่อยู่ข้างๆ ทำท่าทางไม่อยากจะรั้งรอที่เดิมให้นานกว่านี้ พอหันหลังได้ก็กระโจนขึ้นบนยอดกำแพงอีกครั้ง เผยลักษณะท่าทีเยี่ยงเด็กหนุ่มให้เห็น

ตอนนั้นเขาสูงกว่านางราวหนึ่งช่วงศีรษะ รอยยิ้มบนใบหน้าสดใสเจิดจ้าเปล่งประกาย นางเหม่อมองจนหูพรวดตาดลายเลยทีเดียว

ทว่าบัดนี้รอยยิ้มผ่องคลายไรรักวลถึงเพียงนั้นไม่ปรากฏบนใบหน้า ผิงอวี่อีกเลย ราวกับมันได้สูญสลายไปแล้ว รวมทั้งวาทสนารักของนางกับเขาด้วย

ความเศร้าและไม่ยินยอมผสมปนเปกัน หัวใจนางหม่นหมองตรมทุกข์

ราวกับถูกบีบเค้น เมื่อไร้หนทาง จู่ๆ ก็เริ่มหวนนึกอย่างเคียดแค้นถึงภาพ
ยามได้พบฟูหลันหย่าเมื่อครู่นี้

นางผู้นี้ยามปรากฏกายต่อหน้าผู้คนดูบริสุทธิ์ดุจหยกเสมอมา ใคร
จะรู้ว่าเมื่ออยู่ลับหลังผู้อื่น ฟูหลันหย่าจะใช้มารยาได้บ้างยั่วยวนผิงอวี
ให้หลงใหล

ผิงอวีมิใช่คนเจ้าชู้มากรัก ทั้งยังมีความเคียดแค้นต่อสกุลฟู ถ้า
ไม่ใช่เพราะฟูหลันหย่ามีเจตนาจะยั่วยวน เขาจะโอนอ่อนต่อนางได้อย่างไร
ไม่แน่ว่า...ฟูหลันหย่าอาจพลิกายให้ผิงอวีนานแล้วก็เป็นได้ ใครจะรู้

ความคิดเช่นนี้มาถึงอย่างไม่ทันตั้งตัวจนนางรู้สึกตื่นตระหนก ทว่า
พอนึกถึงความใกล้ชิดสนิทสนมระหว่างผิงอวีกับฟูหลันหย่า ก็เหมือนมีอะไร
มาจุกอยู่ในลำคอ นางโคกเศร้าเสียจนหายใจหอบหนักขึ้นมา

ความริษยาแค้นเคียดแค้นชั่วขณะหนึ่งก็ประดังขึ้นในห้วงความคิด
นางกัดฟันแน่น คิดอย่างเคียดแค้นว่าถ้านางแพร่พรายเรื่องพฤติกรรม
ไม่งามของฟูหลันหย่าจนผู้คนรู้กันทั่ว ต่อให้ผิงอวียื่นกรานความต้องการ
ของตนเอง แต่ที่ผิงโหวฮูหยินจะต้องไม่ยอมให้แต่งฟูหลันหย่าเข้าตระกูลแน่

เมื่อเกิดความคิดเช่นนี้ขึ้นมาอารมณ์ร้อนรอนกระวนกระวายของนาง
ก็สงบลงได้อีกครั้งอย่างน่าประหลาด อย่างไรก็ตามเสียเรื่องนี้ก็เลวร้ายเกินไป
ต่อให้นางเคียดแค้นฟูหลันหย่าเพียงไร ชั่วขณะนี้ก็ยิ่งยากจะตัดใจทำได้ลง

จำได้ว่าพี่รองเคยพูดกับพวกบ่าวประโยคหนึ่งว่า 'ไม่ต้องทำเสียเลย
หรือไม่ก็จงลงมือให้เด็ดขาด' ตอนนั้นนางแอบได้ยินก็ยังประหลาดใจอยู่
ความครัน เหตุใดจึงรู้สึกว่านี้ไม่น่าจะเป็นคำพูดของพี่รองผู้สุภาพอ่อนโยน
เสมอมา

ทว่าหากตรองดูให้ดี คำพูดนี้ก็ดูเหมือนจะมีเหตุผลอยู่บ้าง อาจเพราะนางมักล้งเลอยู่เสมอเมื่อประสบเรื่องใดๆ ดังนั้นจึงผิดพลาดซ้ำแล้วซ้ำเล่าเมื่ออยู่ต่อหน้าผิงอวี

หรือว่า...จะตัดใจลงมือให้เด็ดขาดสักครั้ง

จู่ๆ เติ้งเหวินอิงก็ได้ยินเสียงประหลาดดังขึ้นด้านนอก เสียงซู่ฟ่อๆ ดังขึ้นไม่ขาดระยะ เสียงนั้นพาให้หวาดหวั่นอย่างไม่มีสาเหตุ

นางเป็นห่วงความปลอดภัยของพี่รองจึงรีบเลิกมานั่งขึ้นแล้วมองออกไปอย่างประหลาดใจ ใครเลยจะรู้ สิ่งที่ได้เห็นเป็นภาพที่น่าหวาดหวั่นพรั่นพรึงชนิดที่นางไม่เคยพบเจอมาก่อนในชีวิต

นางหวีดร้องอย่างตื่นตระหนกแล้วหมดสติแน่นิ่งไป

ฟุหลันหย่าแนบร่างติดผนังรถม้าคอยฟังเสียงต่อสู้อย่างเฝ้าระวังข้างนอก แม้รู้ว่าผิงอวีคงเตรียมการไว้ก่อนแล้วแต่ก็ยังเป็นกังวลจนไม่อาจสงบใจลงได้

สิ่งที่ทำให้นางไม่สบายใจเป็นที่สุดก็คือผ่านไปไม่นานนักท่ามกลางเสียงพาดฟันอาวุธดังซังซัง นางฟังออกว่ามีเสียงฝูงงูบุกเข้ามาจู่โจม นางตะลึงงันไปชั่วขณะ ตระหนกได้ทันทีว่าผู้คุมกฎหมายที่ปลอมตัวเป็นเต็งอันอี คงใช้อาคมเรียกงูแน่

เดิมทีนางก็กลัวงูอยู่แล้ว หวนนึกถึงภาพนางกับผิงอวีถูกฝูงงูไล่ล่าเมื่อคราวก่อนที่ซวีถั่ว ก็รู้สึกกลัวจนนั่งไม่ติด ได้แต่ร้องอุทานออกมาพลางรีบซุกหน้ากับอ้อมอกแม่นมหลิน

ตอนนี้เองเสียงผิงอวีก็ดังขึ้นนอกรถ เสียงนั้นแหบพร่ากว่าปกติ

ทว่ายังคงนั่งสุขุมเช่นเคย "อย่าเปิดม่านออกมาดูเด็ดขาด"

ฟูลันหย่าไต่ยินถนัดชัดเจน แม้จะไม่กล้าลืมตาแต่หัวใจที่เต้นไม่เป็นล้าก็แทบจะหล่นวูบถึงพื้น

ผ่านไปสักพักกลิ่นยาเจือจางก็โชยลอดม่านรถเข้ามา ฟูลันหย่าเคยประสบเหตุเช่นนี้มาเมื่อคราวก่อน พอได้กลิ่นจึงรู้ทันทีว่าเป็นกำมะถันแดง

ฉินหย่งร้องบอกที่ด้านนอก "คุณหนูฟู่ไม่ต้องกลัว พวกข้าจัดการฝูงงูได้อย่างไม่ต้องกังขา ไม่มีทางปล่อยให้เดรัจฉานพวกนี้ทำอันตรายคุณหนู"

คำพูดปลอบนี้มีไว้ใช้เพียงเพื่อปลอบให้ฟูลันหย่าสบายใจเท่านั้น เพราะแต่ไหนแต่ไรมาสำนักฉินกับนิกายเงินหม้วนเป็นเหมือนอริที่ไม่อาจอยู่ร่วมโลก คราวก่อนผู้คุมกุฎขาวปล่อยงูช่วยผู้คุมกุฎขาวหลบหนีไปได้ สำนักฉินจึงเก็บซากงูที่หลงเหลือในลานเรือนตอนนั้นมาศึกษาอย่างละเอียดด้วยความพยายามอย่างหนัก ระหว่างเดินทางได้เปลี่ยนส่วนผสมสมยาในตำรับเสียใหม่ ก็เพื่อหาทางรับมือกับผู้คุมกุฎขาว

ดังนั้นงูฝูงนี้อาจนำหาวดมวสำหรับคนของสำนักบูรพา ทว่ามันจะต้องกลัวผสมยาของสำนักฉินแน่

ต่อสู้อย่างพินทุกันได้พักใหญ่จนกลิ่นความเล็ดดคละคลุ้งในอากาศไต่ยินเสียงตุบๆ เหมือนของหนักร่วงลงพื้นดังเป็นพักๆ

ฟูลันหย่าอยู่แต่ในรถม้า ไม่ได้รับรู้เลยว่านั่นคือเสียงหัวคนร่วงลงกับพื้น เพียงรู้สึกว่เสียงนี้ทบหนักชวนให้บีบหัวใจยิ่งนัก

ที่ต่างจากเมื่อก่อนก็เพราะคราวนี้ศัตรูที่อยู่ต่อหน้าคือสำนักบูรพา ไม่เพียงพวกองค์กรชั่วร้ายของผิงอวี่ แม้แต่เหล่าชาวยุทธ์อย่างหงเจินถึงก็ยังฆ่าฟันอย่างบ้าคลั่ง กระหายอยากจะบันคอสังหารพวกชั้นที่ถือ

ความวุ่นวายในราชสำนักให้ตายไปที่ละคนๆ

ถึงยามตะวันตกซึ่งพลบในที่สุดเต้เหงินอิงก็ค่อยๆ พ้นคืนสติขึ้นมา หวนนึกถึงภาพก่อนจะหมดสติก็ตกใจจนใบหน้าซีดเผือด มือที่สั่นเทา เลิกม่านขึ้นแล้วมองออกไปข้างนอก ใครเลยจะรู้ นางไม่เห็นพี่รอง แต่กลับได้เห็นทางบนเขาที่มีแต่ซากศพนอนเกลื่อนกระจัดกระจาย ส่วนมากหวักับร่างแยกจากกัน ดูแล้วน่าสะพรึงกลัวเป็นอย่างยิ่งราวกับขุมนรกบนดิน

ไม่ไกลออกไปนักผิงอวี่กำลังใช้ดาบฟันหัวคนผู้หนึ่งหลุดจากป่า เลือดพุ่งกระชูดขึ้นกลางอากาศราวกับหมอกโลหิต

เต้เหงินอิงถึงกับหยุดหายใจไปชั่วขณะ โลหิตทั่วร่างราวกับแข็งตามไปด้วย เห็นใบหน้าคนผู้นี้นักกลมป้อมอวบขาว ดวงตายังเบิกกว้าง ราวกับไม่ยินยอม ก็คือชั้นที่หลิวอี้เต๋อแห่งวังหลวงนั่นเอง

ชุดยาวผ้าไหมสีเขียวใบไม้ที่ดูสะอาดสะอ้านของผิงอวี่เปราะเล็ดจนชุ่มนานแล้ว ใบหน้ามีรอยคราบเลือดเลอะไปทั่ว มือหนึ่งถือดาบ อีกมือชูศีรษะของหลิวอี้เต๋อ สีหน้าเปี่ยมด้วยไอสังหาร ทำทางดูราวกับอสูรร้าย

เต้เหงินอิงอยู่ทางนั้น พอเห็นเข้าก็รีบชักกระบี่ออกมาแล้วบีบให้คนที่อยู่ตรงหน้าถอยออกไปชั่วคราว จากนั้นรีบเสี้ยนม้าวิ่งมา กำลังจะรีบปิดม่านให้เต้เหงินอิงด้วยความเป็นห่วง เต้เหงินอิงกลับหมดสติไปอีกครั้งเสียแล้ว

ก่อนจะหมดสติไป นางได้ยินเสียงแว่วมาว่า "ผิงอวี่! หวังชื่อเจาหนีไปแล้ว!"

รอจนข้างนอกเงียบสงบราบคาบลง พูลหันหน้าจึงค่อยเงยหน้าขึ้น จากอ้อมอกแม่นมหลินที่กำลังอกสั่นขวัญแขวน ร่างที่เคียดเกร็งค่อยๆ ผ่อนคลายลง ขณะยังลึบเลว่าควรเลิกมานั่งหรือไม่ ก็ได้ยินเสียงคนร้องบอก ที่ด้านนอก "พวกคนของสำนักบูรพา นอกจากสองสามคนที่หนีไปได้ที่เหลือ ล้วนเป็นศพอยู่ที่นี้ รวมแล้วหนึ่งร้อยแปดศพขอรับ"

เสียงผิงอวี้ดังแว่วมา น้ำเสียงแหบพร่าดูเหมือนจะอ่อนล้าอยู่บ้าง เขาขานตอบเสียงเบา "ดี พวกทหารม้าลูกสมุนของท่านปู่ชานรวมแล้ว มีห้าหมื่นนาย แบ่งทัพเป็นสี่สาย แม่ทัพสี่นายคอยบัญชาแต่ละสาย สายหนึ่งในนั้นมีท่านปู่ชานบัญชาการด้วยตนเอง โอบล้อมจู่โจมเมืองต้าถง ทหารของทัพหมิงที่อยู่นอกเมืองต้าถงเห็นว่ามีหวังหลังคอยควบคุมอยู่ จึงไม่มีใครรีบมาช่วย บัดนี้เสียเมืองต้าถงให้ข้าศึกแล้ว คู่กันผู้ช่วยแม่ทัพ ซึ่งคอยพิทักษ์เมืองไว้ต่อสู้ในการรบจนตายที่เชิงกำแพงเมืองนั้นเอง ขุนนาง และทหารหลายพันชีวิตในเมืองพากันล้มตายด้วยฝีมือทหารม้าสวมเกราะ ของท่านปู่ชาน และกำลังบายหน้าไปยังเมืองเซวียนฝู ศพพวกชั้นที่หนึ่งร้อยแปดศพนี้ก็ให้ถือเป็นเครื่องสังเวยแด่ดวงวิญญาณของท่านแม่ทัพผู้กล้าแล้วกัน"

รอบด้านเงียบกริบไปพักใหญ่

หัวใจพูลหันยาเต้นระส่ำ หนึ่งเพราะการสูญเสียเมืองต้าถง สอง เพราะเหล่าทหารหาญที่ต้องพลีชีพเพื่อปกป้องพิทักษ์เมืองนั้นไว้ สาม เพราะภาพอันน่าสลดที่ได้เห็นด้านนอก

นอกจากเสียงลมราตรีพัดอู้งันหวีดหวิว ทั้งทั้งหุบเขาก็ไร้ซึ่งสรรพสำเนียง "ใต้เท้าผิง" เสียงหงเจินถึงปนสะอื้นอยู่บ้าง

จู่ๆ ก็มีคนชักกระบี่ยาวออกมาดั่งแข็ง ตะโกนเสียงดุดัน "หากมิได้

สังหารไอ้โจรชั่วผู้นี้ ข้าขอไม่อยู่เป็นคน!"

เป็นเสียงหลีโยวนั่นเอง

ทุกคนพากันขานรับเสียงดังสนั่น "ฮ่า!"

เสียงล้อรถม้าบดถนนดังกบกับอย่างไม่ทันตั้งตัว ร่างฟุหลันหย่า
เอนวูบไปด้านหลังเกือบจะล้ม ต้องจับมือแม่นมหลินประคองตัวไว้ พอ
เลิกม่านรถขึ้นดู สายลมราตรีหนาวสะท้าน ฟาดำมืดไปหมดตั้งแต่เมื่อใด
ก็ไม่รู้ รถม้ากำลังแล่นไปท่ามกลางความมืดมิดแห่งรัตติกาลรวดเร็ว
ดุจเหินบินมุ่งสู่จุดหมายสุดท้าย ไม่หยุดพักแม้เพียงชั่วอึดใจ

124

เดินทางไปได้สักพักฟูลันหยาก็กอดแม่นมหลิน สีหน้ากังวล
รถม้าแล่นโยกเขยิบไปมาไม่หยุด นางรู้สึกเหน็ดเหนื่อยมาก ในที่สุด
ก็ผล็อยหลับไปในอ้อมอกแม่นมหลิน ไม่รู้ว่าหลับไปนานเท่าใด พอตื่นขึ้น
อีกครั้ง นางงุนงงจนแยกไม่ออกว่าเป็นกลางวันหรือกลางคืน รถม้ายังคง
วิ่งไปไม่หยุด

ในหอสัมภาระมีทั้งอาหารแห้งและน้ำที่พอกินให้อิ่มท้อง สองนายบ่าว
หิวแล้วจึงกิน กินแล้วก็นอน นอกจากหยุดพักให้คลายเหนื่อยระหว่างทาง
เป็นครั้งคราวแล้ว ตลอดทางล้วนไม่ได้แวะพักที่ใดเลย

พอถึงยามย่ำค่ำของวันที่สิบ รถม้ายังคงไม่หยุดวิ่ง ฟูลันหยานึกสงสัย
การเดินทางจากซังโจวถึงเซี่ยนฝูไม่น่าจะต้องใช้เวลาเดินทางนานถึงเพียงนี้
ยิ่งไม่ต้องพูดถึงว่าพวกเขาใช้วิธีเดินทางทั้งวันทั้งคืนเช่นนี้ด้วย

หรือว่าช่วงใกล้นี้เกิดเหตุพิศพลาดอันใดขึ้น

ตอนนี้เองนางก็ได้ยินเสียงแปลกๆ ดังขึ้นด้านนอก เหมือนเสียงฝีเท้า คนนับร้อยนับพันเดินเป็นระเบียบอย่างพร้อมเพรียงใกล้เข้ามาเรื่อยๆ ฟังแล้ว เปี่ยมด้วยพลังอันน่าครั่นคร้ามยิ่ง

รถม้าหยุดลงเวลานี้เอง

นางกับแม่นมหลินได้ยินแล้วตื่นตระหนกจนขวัญกระเจิง หันมามองหน้ากันอย่างประหลาดใจ อดไม่ไหวต้องเลิกม่านขึ้นมองออกไป ด้านนอก ก็เห็นถนนด้านหลังมีคนกลุ่มใหญ่ดูดำทะมึนไปหมด คะเนแล้ว น่าจะมากันหลายพันคน เนื่องจากฟ้ามืดแล้ว มองออกไปจึงดูราวกับมังกรตัวใหญ่บิดลำตัวคดเคี้ยวไปมา

นางตกตะลึง หรือว่านี่คือทัพเคลื่อนที่เร็วที่มุ่งหน้ามารวมพลที่เซวียนผู้พอมองออกไปอีกครั้งยังกำแพงเมืองที่เห็นอยู่ลิบๆ พยายามเพ่งมอง ลึกซึ้ง จึงได้รู้ว่าที่แท้พวกนางยังไม่ได้มุ่งไปเซวียนผู้เลย แต่มาที่หยางเหอต่างหาก

ดูจากทิศทางการเคลื่อนพลแล้ว เป็นไปได้มากกว่าเป็นกองกำลังสำรองที่ถูกเรียกระดมพลมาจากท้องที่ใดท้องที่หนึ่ง

แม่ทัพผู้บัญชาการเป็นบุรุษอายุราวสามสิบ สีหน้าดูเป็นกังวล พอมาถึงตรงหน้าก็ตรงเข้ามาค้ำับผิงอวี่ซึ่งลงจากหลังม้ามาแล้ว "ได้รับหมายเรียกด่วน พวกข้าก็เร่งเดินทัพตลอดทั้งคืน ตอนนี้เท่าที่ข้ารู้ ต้าถงกับไหวไหลตกอยู่ในมือข้าศึกแล้ว ฝ่าบาทกับขุนนางใหญ่ในราชสำนัก ล้วนถูกล้อมไว้ที่เซวียนผู้ ไม่รู้เลยว่าถู่มุ่งพู่ เทียนเจิ้น กับหยางเหอเป็นอย่างไรบ้าง"

พู่หลันหย่าได้ยินเสียงเดินทัพอันเร่งรีบก็ใจเต้นระล่ำ รีบตั้งสติคอยฟัง

คนผู้นั้นพูด จู่ๆ ก็จับสังเกตได้ว่ามีสายตาวาวโรจน์จ้องมองมาจึงหันไปมอง ก็สบตากับหญิงสาวผู้หนึ่งเข้าพอดี

นางตะลึงงันไปครู่หนึ่ง แล้วจึงค่อยพบว่าด้านหลังแม่ทัพผู้นั้นยังมี คนขี่ม้าอยู่สองสามคน นอกจากเงินเออร์เซิงกับหลินเหว่ยอันแล้ว ยังมี องค์รักษ์ลับหญิงที่แต่งกายเป็นชายผู้นั้นรวมอยู่ด้วย

นางตระหนักได้ทันทีว่าบัดนี้ผิงอวี่ไม่ได้มีผู้ได้บังคับบัญชาให้เรียกใช้ มากนัก เขาแทบจะเรียกทุกคนมาใช้งานหมดแล้ว แต่เมื่อหลายวันก่อน ตอนที่ต่อสู้กับสำนักบูรพา กลับไม่เห็นวีแววของเงินเออร์เซิงกับพวก เดิมที นางยังนึกสงสัย ที่แท้พวกเขาได้รับคำสั่งผิงอวี่เดินทางไปส่งจดหมายยัง อีกสถานที่หนึ่งนั่นเอง

พอหญิงสาวผู้นั้นหันพู่ลั่นหย่าหันไปมอง ตอนแรกนางยิ้มให้ อย่างมีไมตรี จากนั้นจึงเคลื่อนสายตาไปยังด้านหลังของแม่ทัพผู้นั้น

เวลานี้เองผิงอวี่กระซิบอะไรบางอย่างกับท่านแม่ทัพ เสียงนั้นเบามาก จนได้ยินไม่ชัด

ผ่านไปสักพักจึงค่อยหันไปพูดกับหญิงถึงและคนอื่นๆ ว่า "ทาง ข้างหน้ามีอุปสรรคมาก ต่อให้พวกเราเดินทางต่อทั้งคืน คืนนี้ก็ยังไม่อาจ อ้อมผ่านด่านจวียงไปได้ ทำได้เพียงหยุดพักที่นี่คืนหนึ่งก่อน ประมุขแห่ง ประมุขฉิน เจ้าสำนักฉิน เจ้าสำนักหลี่ พวกท่านสั่งให้บรรดาศิษย์สำนัก ตั้งกระโจมที่พักจะดีกว่า"

พวกเขาพากันขานรับแล้วแยกย้ายออกไปจัดการ

ผิงอวี่จึงค่อยหันไปพูดกับแม่ทัพผู้นั้น "แม่ทัพพรหม เชิญตามข้ามา"

พู่ลั่นหย่าเห็นผิงอวี่จะหยุดพักที่นี่ก็ประหลาดใจอย่างบอกไม่ถูก

หรือว่าผิงอวี่ไม่คิดจะเร่งรีบเดินทางไปช่วยที่เซวียนฝู แต่จะอ้อมด้านจวียิง แล้วบุกฝ่าแนวรบโดยตรง มุ่งไปยังเหมิงกู่แทน

หากเป็นเช่นนั้นจริงกองกำลังสำรองเพียงไม่กี่พันนาย...นี่หรือจะพอด้านทานกองทัพหว่าล่าที่อาจพบโดยบังเอิญระหว่างทางเมื่อใดก็ได้...

นางรู้ว่าแม้ผิงอวี่จะรุกรบเก่งแต่ก็มีใช้คนที่บุ่มบ่ามahunหันพลันแล่น การที่เขาดัดสินใจทำเช่นนั้น สาเหตุจะต้องเป็นเพราะนี่เป็นเรื่องที่จำต้องทำอย่างไม่ว่างใจแน่

ขณะที่ยังนึกสงสัย หลี่หมินก็เดินมาหาแล้วว่า "คุณหนูฟู่ เชิญลงจากรถขอรับ ค็นนี้พวกเราจะพักที่นี่ชั่วคราว"

ฟู่หลันหยาริบบานตอบแล้วลงจากรถม้าพร้อมกับแม่นมหลิน

สถานที่แห่งนี้มีแต่ทรายและลมพัดแรง แม้จะมีม่านหมวกแพรช่วยอำพรางสายตา แต่ตอนที่ลงจากรถม้า ฟู่หลันหยาก็ทันระวังจึงถูกลมพัดทรายเข้าตาจนตาพร่า

นางขยี้ตาอยู่นานก็ไม่หายพร่า

แม่นมหลินเห็นดังนั้นก็ร้อนใจยิ่ง รีบเลิกม่านหมวกแพรให้แล้วเป่าผงในตาให้ฟู่หลันหย่า ใครเลยจะรู้ ดวงตาที่ถูกทรายพัดเข้ากลับยิ่งนำตาไหลพราก แม่นมหลินจำต้องหยิบผ้าเช็ดหน้ามาเช็ดให้นางอย่างระมัดระวัง

ตอนที่สองนายบ่าวพากันหยุดเดิน ก็มีสายตาดูหลายคู่ที่แฝงเจตนาคลุ้มเครือเพ่งมองมาจากรอบด้าน

ฟู่หลันหย่าปล่อยให้แม่นมหลินช่วยจัดการเช็ดตาให้สักพัก แต่ก็รู้ดีว่าที่แห่งนี้มีภัย เก่งกว่าม้าชักช้านานไปจะทำให้ผิงอวี่เสียการได้ จำต้องดึงมือแม่นมหลินออกจากใบหน้าแล้วส่ายหน้า "ข้าไม่เป็นไรแล้ว" นางผืนเจ็บตา

แล้วเดินตามหลังหลัหมินมุ่งเข้าไปในป่าลึก

แม้ว่าทรายจะทำให้ตาข้างขวาของฟูหลันหย่าพรำมัว แต่นางยังใช้ตาข้างซ้ายมองสิ่งต่างๆ ได้อยู่

นางจับแขนแม่นมหลินประคองตัวเดินไปพลางใส่ใจมองดูสองข้างทางก็เห็นว่าทัพของแม่ทัพทรงผู้นั้นตั้งค่ายเรียบร้อยแล้ว ทั้งกระสอบบรรจุหินจุดไฟ รวมทั้งผ้าสักหลาดปูรองนอน ล้วนจัดวางเรียงไว้อย่างเป็นระเบียบเรียบร้อย ไม่ยุ่งเหยิงสับสน

นางมองดูพลางแอบพยักหน้านับถือ

เดินไปได้สักกระยะหนึ่งก็ผ่านจุดตั้งค่ายพักของคนสำนักจินกับสำนักสิงอี้ นางเห็นลู่จื่อเขียนกับหงเจินถึงเดินออกมาจากกระโจมพอดีทั้งสองเดินเคียงกันออกไปอีกทางหนึ่ง ดูเหมือนมีเรื่องจะหารื้อกัน

กระโจมขององค์รักษ์เสื้อแพรมีเย็บปักกว่าหลัง ตั้งอยู่ในเขตป่าลึก

เดินไปจนสุดทางก็เป็นที่พักของผิงอวี่ เดินอ้อมกระโจมหลังนี้ไปแล้วเลี้ยวซ้ายอีกครั้งก็เห็นกระโจมหลังหนึ่งตั้งอยู่ระหว่างหินผาก้อนใหญ่สองก้อนพอดี เป็นที่พักของฟูหลันหย่ากับแม่นมหลินในคืนนี้

ลมในเขตป่าพัดแรง การพำนักในสถานที่เช่นนี้พอตกค่ำแล้วย่อมยากจะรับรองว่าจะไม่หนาวสะท้าน แต่เพราะสองข้างของกระโจมหลังนี้มีหินผาเป็นเครื่องกำบัง จึงใช้หลบลมหนาวได้และยังอยู่ในซอกหลบที่ช่วยกำบังได้เป็นอย่างดี

พอเข้ากระโจมแล้วสิ่งต่างๆ เช่นผ้าสักหลาดปูรองนอนก็ปูลาดไว้ให้แล้ว ดูจากความหนาวน่าจะปูไว้หลายชั้นเลยทีเดียว

นอกจากนี้ที่พื้นกระโจมยังจุดตะเกียงน้ำมันวางไว้ดวงหนึ่ง ส่องจน

กระโจมหลังน้อยดูสว่างไสว

พอเข้ามาแล้วผู้หญิงนั้นก็จับแขนแม่หมลิน นั่งลงบนผ้าปูที่นอนนั้น

แม่หมลินเห็นผู้หญิงนั้นก็เหมือนยังเคืองตา จึงถือโอกาสที่หล่อนยังไม่ออกไปหาหรือกับเขาด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม "คุณหนูถูกทรายพัดเข้าตาจนตาพร่า ได้ทำหล่อนจะนำน้ำสะอาดมาให้ล้างหน่อยได้หรือไม่ บ่าวจะได้ช่วยล้างตาให้คุณหนู"

หล่อนขานรับอย่างไม่เกียจจน ยังบอกด้วยว่า "ในป่ามีลำธารสายหนึ่ง ดูเหมือนจะไหลลงมาจากยอดเขา น้ำใสจนเห็นก้นลำธาร อีกสักครู่ข้าจะส่งให้ผู้ใดบังคับบัญชาตักมาให้สักสองสามถัง นอกจากล้างตาแล้วแม่หมกับคุณหนูก็อาบน้ำเสียเลย ได้ทำผิงกำชับไว้แล้ว เรงเดินทางมาสิบกว่าวัน ทุกคนเหน็ดเหนื่อยกันมาก มาถึงเชิงดำนจวียงได้แล้ว คืนนี้ก็พักผ่อนให้สบายสักคืน รอให้หายเหนื่อยสดชื่นดีแล้วพรุ่งนี้ค่อยคิดหาทางอ้อมแนวป้องกันของถ่านบูชานเข้าไปในเขตแดนหยวนเหิน"

ผู้หญิงนั้นก็กำลังเช็ดตาด้วยผ้าเช็ดหน้า ได้ยินเขาบอกเช่นนั้นก็จะรักไปครู่หนึ่ง ที่แท่นางก็เดาถูก ผิงอวี้อุ้มเล็กแผนที่จะเดินทางไปบรจบทพที่เซวียนฝู แต่เดินทางมุ่งขึ้นหยวนเหิน ตรงเข้าไปบุกรุกเก่าของหวังหลิงเสียเลย

เห็นท่าทางหล่อนเหมือนจะไม่ปิดบังเรื่องแผนการเดินทาง นางก็อดจะถามขึ้นมาไม่ได้ "ไม่ทราบว่ายานี่ฝ่าบาทกับขุนนางสำคัญของราชสำนักทั้งหมดอยู่ที่ใด เซวียนฝูกำลังคืบขัน หรือว่าจะถูกล้อมเสียแล้ว"

สีหน้าหล่อนดูเป็นกังวลขึ้นมาอย่างฉับพลัน เขารู้ดีว่าผู้หญิงนั้นมีความรู้มาก มิใช่คนด้อยปัญญาไม่รู้เรื่องราว จึงถอนหายใจแล้วว่า

"เซรียนผู้ถูกขังศึกยึดได้แล้ว บัดนี้ฝ่าบาทกับทัพที่ตามเสด็จต้องถอยร่นมาที่ถู่มู่ฟู..."

ชนอ่อนที่ท้ายทอยฟูหลันหย่าถึงกับลุกชัน เมืองเซรียนผู้คือแนวป้องกันหนึ่งที่สำคัญที่สุดในการป้องกันทหารม้าสวมเกราะของถ่านบูชานไม่ให้บุกลงได้ หากแม้แต่เซรียนผู้ยังเสียให้แก่ข้าศึกไปแล้ว ความหมายนี้แม้ไม่พูดออกมาก็เข้าใจได้

นางจ๋องมองหลี่หมินท่าทางเหมือนเป็นใบ้ ถึงกับไม่รู้จะพูดอย่างไรดีไปชั่วครู่หนึ่ง

หลี่หมินเล่าต่อด้วยความขุ่นแค้น "หลังจากถ่านบูชานโจมตีค้างแล้ว ก็บรรจบทัพกับไช่คานอ่อง แม่ทัพใต้บัญชาการ แล้วหันไปโจมตีเซรียนผู้ก่อนหน้านี้มีขุนนางใหญ่ของราชสำนักพลเรือนให้ฝ่าบาทถอยทัพไปยังด่านฉีจิงก่อนชั่วคราว หวังหลังกลับยึดนครนให้ด่านข้าศึกอยู่ที่เซรียนผู้ภายหลังถ่านบูชานแส้งทำเป็นยอมแพ้แล้วถอยร่นขึ้นเหนือไป หวังหลังจึงสั่งให้ทัพเราบุกไล่ตาม ฝ่าบาทจึงมีพระราชโองการเป็นพิเศษให้ท่านบุตรชายเซรียหยวนรับผิดชอบจัดทัพไล่ตาม

ใครเลยจะรู้ เนื่องจากหวังหลังกับถ่านบูชานประสานกันทั้งภายนอกภายใน ทำให้แม่ทัพเซรียถูกโอบล้อมจู่โจม ไม่ทันระวังจึงถูกข้าศึกที่ซุ่มรออยู่เล่นงาน เสียกำลังไพร่พลไปถึงหมื่นนาย แม่ทัพเซรียเองก็ประสบเคราะห์ไปด้วย ต้องพลีชีพในสมรภูมิชายแดน ตอนนี่เซรียนผู้ตกเป็นของข้าศึกแล้ว กำลังพลที่เหลือเร่งเดินทางตลอดคืนคู้มกันฝ่าบาทถอยร่นไปถึงถู่มู่ฟูอย่างตื่นตระหนก บัดนี้ถู่มู่ฟูถูกทัพใหญ่หลายหมื่นของถ่านบูชานกับไช่คานอ่องล้อมไว้สามวันเต็มๆ ในป้อม ขาดทั้งน้ำและอาหาร ไม่รู้เลยว่าฝ่าบาทกับ

พวกขุนนางจะต้านทานอยู่ได้อีกนานเพียงใด หากวันใดป้อมถูกตีแตก...
คงยากจะรับรองได้ว่าฝ่าบาทจะไม่ตกอยู่ในเงื้อมมือถ่านปู้ชาน"

คราวนี้แม้แต่แม่มหลินก็ยังมือเท้าเย็นเฉียบ ถ้าฝ่าบาทตกอยู่ใน
เงื้อมมือพวกตัวจ้อ ภัยพิบัติถึงขั้นสิ้นแผ่นดินก็คงอยู่ไม่ไกลแล้ว

ทั้งสามพากันนิ่งเงียบ

ไม่ช้าหลี่หมินก็กลืนน้ำลายจนลูกกระเดือกขยับขึ้นลง เงยหน้ามอง
ฟู่หลันหย่า เห็นดวงตาข้างขวาของนางแดงก่ำ ยังมีน้ำตาเอ่อคลอ ก็ฝืนยิ้มให้
แล้วบอกว่า "ประเดี๋ยวข้าจะไปสั่งให้คนตักน้ำมาให้"

พอเธอออกมาแล้วกำลังจะไปสั่งการ ใครเลยจะรู้ เงินเออร์เซิงที่ยืนอยู่
ไม่ไกลก็มาเรียกเขา "ได้เท่าผิงเรียกเจ้า"

หลี่หมินจึงขานตอบ

พอเข้าไปในกระโจมของผิงอวี่ ก็เห็นผิงอวี่ที่เปลือยร่างท่อนบน
กำลังโยนผ้าเช็ดตัวในมือกลับลงไปในอ่างล้างหน้า แผ่นหลังยังหมาดน้ำ
ต้องแสงตะเกียงราวกับประกายดาว

เห็นหลี่หมินกับเงินเออร์เซิงเข้ามา ผิงอวี่ก็หยิบผ้าเช็ดตัวสะอาด
อีกผืนหนึ่งมาเช็ดหลังไหล่ จากนั้นหยิบเสื้อผ้าสะอาดบนพนักขึ้นมาสวม
คาดสายผูกเสื้อด้านหน้าแล้วพุดขึ้นด้วยน้ำเสียงราบเรียบโดยไม่หันหน้ามา
"เจ้าไปหาแม่ทัพพรง ถามหาอย่าล้าช้าสำหรับรักษาอาการทราหยเข้าตา
เขาประจำการแถบทะเลทราย ยามออกลาดตระเวนย่อมต้องประสบเหตุ
พายุทรายอย่างไม่อาจหลีกเลี่ยง จะต้องมียาใช้รักษาอาการเคื่องตาแน่"

หลี่หมินถึงกับตะลึงงัน

ตอนที่คุณหนูฟู่หลงจากรถม้าเมื่อครู่นี้ เห็นอยู่ชัดๆ ว่าพี่ใหญ่ผิงหารือ

กับท่านแม่ทัพทรงอยู่ในป่า ไม่เห็นว่าเขาจะเหลือบมองมาทางคุณหนูผู้
เลยสักแวบเดียว หรือว่าพี่ใหญ่ผิงจะมีตาหลังอกออกมาตรงท้ายทอย
จึงได้รู้ว่าคุณหนูผู้ตาพร่าเพราะทรายเข้าตา

เขาเป็นพวกหัวขี้ แต่พอได้ร่วมเดินทางครั้งนี้ก็มองออกแต่แรก
แล้วว่าพี่ใหญ่ผิงปฏิบัติต่อคุณหนูผู้อย่างไม่ธรรมดา

ด้วยเหตุนี้จึงนั่งอิงไปสักครู่แล้วขานรับ "ขอรับ ข้าน้อยจะไปหา
แม่ทัพทรงเดี๋ยวนี้"

เงินเออร์ซิงยิ้มปากเล็กน้อย แล้วเดินตามหลี่หมินออกไปนอกกระโจม
โดยไม่พูดไม่จา

ตอนที่ทั้งสองคนเดินไปถึงหน้ากระโจมของแม่ทัพทรง เยี่ยเจินเจิน
ที่มักแต่งกายเป็นชายก็เดินออกมาจากป่าพอดี พอเห็นทั้งสอง เยี่ยเจินเจิน
ก็ส่งยิ้มให้อย่างอ่อนหวาน "พี่ใหญ่หลี่ พี่ใหญ่เงิน พวกท่านจะไปทำอะไร
หรือ"

เงินเออร์ซิงเพียงแค่มองเหลือบมอง แต่ไม่พูดอะไร

หลี่หมินเหลือบมองมา ยิ้มให้แล้วว่า "หิวแล้ว จะไปหาอะไรกิน
เสียหน่อย"

ว่าแล้วก็พยักหน้า จากนั้นเดินผ่านหน้าเยี่ยเจินเจินจากไป

เยี่ยเจินเจินยืนอยู่ที่เดิม มองดูเงาร่างด้านหลังของทั้งสองอยู่สักครู่
ท่าทางเหมือนกำลังครุ่นคิดอะไรบางอย่าง พอหันหน้ากลับมาเดินเงยบๆ
ตรงไปได้สักระยะ พอเงยหน้าขึ้นอีกครั้ง ข้างหน้าเป็นกระโจมของผิงอวี๋
จุดที่กระโจมตั้งก็อยู่ใกล้ๆ กระโจมที่แอบอยู่ด้านหลังหลี่หมินผิงอวี๋...
เป็นกระโจมของพี่หลั่นหยากับบ่าว

นางเห็นแสงรางๆ ส่องลอดออกมาจากม่านประตูกระจงมิด จึงรู้ว่า ผิงอวี่กำลังอยู่ในกระจง และบังเอิญเหลือเกินที่รอบด้านไร้ผู้คน

หัวใจเยี่ยเงินเงินเต้นรัว ค่อยๆ ผ่อนฝีเท้าลง นิ่งจันทระจ้องมอง ม่านประตูกระจง ขณะยังลังเลไม่รู้ว่าจะทำอย่างไรดี จู่ๆ ก็หวนนึกถึงสีหน้า ท่าทางดูต้นและถ้อยคำร้ายกาจของเขาในวันนั้นขึ้นมาได้ จึงกัดฟันแน่น แล้วบ่ายหน้าไปยังกระจงของตนเอง

ฟู่หลันหยากินอาหารแข่งกับแม่นมหลินเรียบร้อยแล้วก็ตม่น้ำ หันมอง ชายชวาไม่มีอะไรให้ทำ จึงเอาผ้าเช็ดหน้ามาปิดดวงตาไว้ รอให้หลี่หมินนำน้ำ มาให้ จะได้เช็ดตัวผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้าสะอาดแล้วเข้านอน

ใครเลยจะรู้ ผ่านไปสักพักหลี่หมินก็ยกน้ำมาให้ที่ประตูกระจง ทว่า แม่นมหลินยังไม่ทันลุกขึ้นยืนก็ล้มหน้าคว่ำลงไปที่ผ้าสักหลาดบนพื้นแล้ว ผล็อยหลับไป

ฟู่หลันหยาดกใจจนสะดุ้งโหยง เนื่องจากเคยพบเห็นเรื่องเช่นนี้ เมื่อคราวก่อน จึงมิได้ตกอกตกใจอยู่นานนัก นางเข้าไปใกล้แล้วเขย่า หัวไหล่แม่นมหลินเบาๆ พลางกระซิบเรียก "แม่นม แม่นม"

พอเห็นว่าเรียกไม่ตื่นก็จนปัญญา จำต้องหาผ้ามาห่มให้แม่นมหลิน กันความหนาว

ผ่านไปสักครู่ก็มีเสียงฝีเท้าแว่วมาจากด้านนอก พอผ่านอุกเล็กขึ้น ผิงอวี่กลับเป็นคนยกถั่งน้ำเข้ามาให้ด้วยตนเอง

125

ผิงอวีวางถึงน้ำใบนั้นไว้หน้าม่านประตูกระจโงม เหลือบมองแม่นมหลินที่กำลังกรนสนั่น ไม่สนใจสายตาฟู่หลันหย่าที่มองมาอย่างประหลาดใจแล้ว เดินไปหาตรงหน้า ย่อเข่าลงจับไหล่ของนางไว้ ก็มลงมองอย่างเพ่งพินิจ "ยังเจ็บอยู่หรือ"

ฟู่หลันหย่ากะพริบตาแล้วจ้องมองเขาเงียบๆ

เขามาหานางย่อมรู้สึกยินดีอย่างบอกไม่ถูก แต่ตัวเขาจับปากกับนางเป็นมันเหมาะไว้แล้วตั้งแต่ตอนอยู่ที่ซังโจวว่าจะไม่แอบเล่นงานแม่นมหลินอีก ไม่คิดเลย คืบนี้เขาจะเอาลูกไม้เก่ามาใช้อีกครั้ง

แม้จะบอกว่ายาตัวนี้ออกฤทธิ์เร็วและหมดฤทธิ์ได้เร็ว ไม่เป็นอันตรายต่อร่างกาย แต่พอนึกถึงว่าเขาทำให้แม่นมหลินต้องสลบเหมือนไม่รู้เรื่องราวอีกแล้วก็อดจะรู้สึกขัดใจไม่ได้ จึงแน้มปากไม่พูด

ผิงอวีย่อมรู้ว่านางขัดใจด้วยเรื่องใด แต่แสร้งทำเป็นไม่รู้ เขาค่อยๆ

จับมือข้างที่กุมดวงตาของนางลงแล้วเพ่งดูดวงตาข้างที่ยังแดงก่ำอย่างจริงจัง จากนั้นหยิบของสิ่งหนึ่งออกมาจากชายแขนเสื้อ ก็ลงมองพลางว่า "ทราวย เจ้าตาเจ้าแล้ว จะประมาทไม่ได้เชียวนะ นอนลงก่อน ข้าจะล้างตาให้"

เพราะทนเคืองตามาลักพักแล้ว ฟุ่หลันหยาก็มีท่าที่อ่อนลง นางใจอ่อนแล้ว เหลือบมองเขาที่หนึ่งสักพักก็ขานรับด้วยท่าทางกระเจ้ากระอด "อืม"

ใจผิงอวี่ก็พลันอ่อนโยนลงด้วย

เขารู้ดีว่าที่ผ่านมามุ่หลันหยามักทำตัวเข้มแข็งเมื่ออยู่ต่อหน้าผู้อื่น มีเพียงอยู่ต่อหน้าเขาเท่านั้นที่นางมักจะเผยให้เห็นอาการแง่อนเอาแต่ใจตนอย่างไม่วัฒว เห็นริมฝีปากงามเม่นน้อยๆ ก็รู้ว่านางคงไม่ยอมปล่อยเรื่องที่เม่นมหลินถูกละเลงานให้ผ่านไปง่ายๆ ในใจเขาก็รู้สึกขบขัน น้ำเสียงจึงอ่อนโยนลงหลายส่วน "ยาจะทำให้แสบตาอยู่บ้าง จำไว้ว่าอย่ากะพริบตา"

ว่าแล้วก็จับไหล่นางทั้งสองข้างจะประคองให้นอนลง

มุ่หลันหยารีบเอามือดันอกเขาไว้ ท่าทางเช่นนี้ไม่งาม ถ้าเม่นมหลินเห็นเข้าจะนำอายสักเพียงใด

นางอดรู้สึกว่ารุนใจขึ้นมาไม่ได้ หันไปมองเม่นมหลินที่กำลังหลับปุ๋ย เห็นอีกฝ่ายยังกรนไม่หยุด ชั่วครู่นี้คงยังไม่ตื่นขึ้นมา จึงถอนหายใจเบาๆ อย่างโล่งอก อีกอย่างนางแสบตามากจริงๆ จำต้องให้เขาประคองลงนอน

ทั้งสองไม่ได้ยุ่งกันตามลำพังสักวันแล้ว นางเอนลงนอนกับหมอน อดมองดูเขาเงิบๆ ไม่ได้ จึงค่อยพบว่าเรียวคิ้วเข้มคมดูหมัดน้ำเหมือนเพิงชันน้ำออกไปจากใบหน้า เลือดตัวในชาวสะอาดสะอ้านเผยออกมา ตรงคอเสื้อของชุดยาวสีฟ้าสด เห็นได้ชัดว่าเพิงผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้ามามาก

จ้องมองดวงตาคู่นั้นที่ดูดำขลับเป็นพิเศษได้แสงตะเกียงอยู่สักครู่
นางก็เพิ่งจะรู้ว่าตนเองคิดถึงเขามากกว่าที่เคยคิดไว้มากนัก

เห็นเขาโน้มร่างเข้ามาหา นางคิดว่ายาหยอดตานี้น่าจะแสบมาก
ร่างก็เกร็งขึ้น รีบหลับตาข้างที่ทรายเข้าทันควัน

ผิงอวีรู้แต่แรกแล้วว่านางจะกะพริบตาเบี่ยงหลบ ก่อนนางจะหลับตา
ทัน เขาก็รีบยื่นมือออกไปจับหนังตาไว้อย่างว่องไว มืออีกข้างรีบเอาชวดยา
ขยับเข้าหาอย่างคล่องแคล่วแล้วหยดลงไปอย่างไม่ลังเล

ยาเย็นวาบไหลจากท่อน้ำตาเข้าไปในช่องจมูก นางรู้สึกขมคอ
แทบแย่

พู่หลันหยาทนอยู่เจี๊ยบๆ สักพัก ในที่สุดก็ทนไม่ไหว ผลักแขนผิงอวี
เบาๆ พลางกัดฟันแรงแ "เสร็จแล้วหรือไม่"

ผิงอวีกำลังล้างตาให้นางอย่างจดจ่อ ได้ยินดังนั้นจู่ๆ ก็หวนนึกถึง
ภาพรัญจวนใจที่สำนึกวันเหมย ตอนที่นางถูกเขาทรมาทรรรมอย่าง
ไร้หนทางจะต่อต้านก็ทำเสียงสั่นคอยแรงแเจ้าเขาเช่นนั้น

ใบหูผิงอวีแดงช้ำนทันที รีบกระแอมแล้วทำเสียงขีริบ "เสร็จแล้ว"

ล้างตาได้สักพักแล้วจึงถาม "หยาดยา เจ้าลืมตาสักหน่อย จะดูว่า
ในนั้นยังมีทรายตกค้างอยู่หรือไม่"

พู่หลันหยาทนยาหยอดจนแสบไปหมดแทบจะหยุดหายใจ รออยู่นาน
กว่าจะบรรเทา นางถอนหายใจแล้วลืมตาขึ้น แม้ยังรู้สึกเคืองตาอยู่บ้าง
แต่ไม่ได้เจ็บมากเหมือนเมื่อครูนี้อีกแล้ว

นางลืมตาดูอยู่สักพักก็ยกมือขึ้นมา เอาผ้าเช็ดหน้าที่ถือไว้เช็ดตา
ที่ล้นออกมาตรงหางตา แล้วกะพริบตาอีก ค่อยๆ ลืมตาข้างขวาขึ้นอีกครั้ง

ภาพที่เห็นตรงหน้าแจ่มชัดขึ้นมาก ไม่พร่ามัวอีกแล้ว นางจึงถอนหายใจ
โล่งอกพลางพยักหน้า ตอบไปเบาๆ "อืม ดีขึ้นมากแล้ว"

ว่าแล้วก็จับป่าเขาประคองตัวลุกขึ้นนั่ง

เนื่องจากอยู่ใกล้ชิดกัน พอลุกขึ้นหน้าผากของนางจึงไปแตะถูก
ริมฝีปากของเขาราวกับไม่ทันระวัง รวกับมีประกายไฟวาบขึ้น หัวใจทั้งสอง
เต้นรัวขึ้นมาทันใด

นั่งอึ้งกันไปอีตื้อใจหนึ่ง ผิงอวี่ก็ก้มลงมองนาง เห็นนางกำลังพินิจกับ
อกเขา สองมือจับป่าไว้อย่างละล้าละลัง เหมือนกำลังคิดอยู่ว่าควรจะ
ผลักไสออกไปดีหรือไม่ เนื่องจากเกือเขินใบหูที่นวลงามราวกับไข่มุก
จึงมีสีแดงระเรื่อขึ้นจางๆ

นางเอนศีรษะอยู่ตรงข้างแก้มเขาพอดี ลมหายใจอุ่นร้อนจึงค่อย
เป่าระชอกคอเขาเป็นพักๆ จนรู้สึกจ๊ากจ๊ที่ผิว ผิงอวี่ตัวสั่นน้อยๆ ลำคอ
แห้งผากเหมือนถูกรรมควัน

อันที่จริงตอนที่มาหาฟู่หลันหย่า เขาก็ไม่ได้เกิดความคิดนอก
นอกทางอื่นใด แต่เพราะสืบทว่าวันไม่ได้อยู่รวมห้อง ใจจึงหวนคะนึงถึงนาง
จนกระวนกระวาย อยากจะมาหาเพื่อพูดคุยสักหน่อย ได้คลอเคลียอย่าง
อบอุ่นสักนิดก็เท่านั้นเอง

ทว่าตอนนี้...

ราวกับมีกระแสร้อนไหลเวียนเข้าสู่ท้องน้อย แรงปรารถนาธาตุ
ฉับพลัน เพียงชั่วครู่เดียวเท่านั้น อาการโหยหาที่สะกดกลั้นไว้เนิ่นนานก็เริ่ม
ตะเกียกตะกายหาทางออก

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/3ttM8k9>